

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ

Η Μεγάλη
ΝΙΚΗ

ΜΑΧΗ
ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

Ο ΝΕΑΡΟΣ Άνρϋ Ντυ-βερνουά παίζει σήμερα πάλι κορώνα γράμματα τη ζωή του, παλεύοντας να σώσει από τὰ χέρια του δημίου τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀθώου. Αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ πρῶινὸ τοῦ 1624, ποῦ ἀποτελεῖ ἓνα θαμπὸ προμήνυμα τῶν μεγάλων γεγονότων ποῦ θὰ συγκλονίσουν τὴ Γαλλία ἀργότερα, τὸ παιδί με τὴ γενναία καρδιά κρατώντας τὸ σπαθί στὸ χέρι προχωρεῖ ἀφοβα ἀνάμεσα στὸ πλήθος ποῦ μάχεται με μίαν ἀπερίγραπτη λύσσα στὴν πλατεία τῆς Γρέβης. (*) Κάθε στιγμή ποῦ περνάει τὸν φέρνει καὶ πιὸ κοντὰ πρὸς τὸν θά-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος «Ὁ Καλόγερος τοῦ Ἐσσηφόρου».

νατο. Ὅμως δὲ λείει νὰ σταματήση. Ξέρει πὼς ἡ ἐλάχιστη ἀναβολὴ θὰ φέρῃ σίγουρα μιὰ φοδερὴ καταστροφὴ...

Ὁ ἀέρας εἶναι γεμάτος ἀπὸ βροντὲς πιστολιῶν ποῦ ἐκπυρσοκροτοῦν, ἀπὸ μεταλλικούς κρότους σπαθιῶν ποῦ διασταυρώνονται με λύσσα καὶ ἀπὸ κραυγὲς καὶ βλαστήμιες. Ὁ λαὸς ἔχει μοιραστῆ στὰ δύο. Τὸ σύνθημα «Ζήτηὸ Ὁ Βασιλεύς!» ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ οἱ ἔχθροὶ τοῦ Ρισελιέ — λαὸς καὶ εὐγενεῖς — ὀρμᾶνε σὰ λιοντάρια πρὸς τὸ ἱκρίωμα ζητώντας νὰ σπάσουν τὶς γραμμὲς τῶν λοχχοφόρων καὶ ν' ἀπελευθερώσουν τὸν μελλοθάνατο Σαιντ Ἐτιέν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ φίλοι τοῦ Καρδινάλιου ἀγωνίζονται τὸ ἴδιο ἄγρια καὶ πέφτουν ἀπάνω τους

σάν ένας άγριος σίφοντας ζητώντας να τους κόψουν τὸ δρόμο, να τους ἐμποδίσουν. Είναι μιὰ σκληρὴ καὶ πρωτοφανὴς μάχη που θὰ ἔχη ὡς ἔπαθλο τὴν ἐλευθερία ἢ τὸν θάνατο.

Αὐτὸ τὸ ξέρει καλά ὁ Ἄνρϋ Ντυβερνουά που ἔχει ὀργωνώσει κατ' ἐντολὴν τῆς Βασίλισσας τὴν τολημρὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι που ἂν πετύχη θὰ σώσῃ τὸν δούκα τοῦ Σαιντ Ἐτιέν ἀπὸ τὴν ὑποψη πανίδα τοῦ Ρισελιέ. Γι' αὐτὸ παλεύει τώρα προσπαθώντας να περάσῃ ἀνάμεσα σ' αὐτὴν τὴν ἀγριεμένη ἀνθρωποθάλασσα, να φτάσῃ στὸ ἱκρίωμα ὅπου ὁ καταδικασμένος σὲ θάνατο δούκας καὶ ὁ αὐτοσχέδιος δῆμιος ὁ Τριμπουσόν ἀγωνίζονται να διασπάσουν τὸν κλοιὸ που ἔχει σχηματισθῆ γύρω τους ἀπὸ τους στρατιώτες καὶ τοὺς σωματοφύλακες τοῦ καρδινάλιου: "Ἄν τοὺς αἰχμαλωτίσουν εἶναι χαμένοι. Ἄλλὰ κι' οἱ δύο πολεμοῦνε ἀντρίκια καὶ ἀπκρούουν τίς ἀγριεὲς ἐπιθέσεις. Δὲν τοὺς ἀφήνουν να ζυγώσουν. Ὁ Σαιντ Ἐτιέν χειρίζεται μὲ παλληκαριά τὸ σπαθί του. Μὲ γοργεὲς κινήσεις καταφέρνει θανάσιμα χτυπήματα. Καὶ ὁ Τριμπουσόν ὅμως δὲν πάει πίσω. Τούτος ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴ βαρλοειδῆ ἐμφάνισι εἶναι να μὴν πάρῃ... φόρα! Μιὰ καὶ παίρνει ὅμως... τίποτα δὲ μπορεῖ να τὸν συγκρατήσῃ πιά. Μὲ τὸ φρεσκοακονισμένο τσεκούρι, μὲ τὸ ἄκσιό ἦταν να ἐκτελεσθῆ ὁ δούκας, σκορπίζει τώρα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ πραγματικὰ κεραυ-

νοβόλα χτυπήματα.

— Χριστούλη μου!, φωνάζει. Μωρὲ τί γίνεται ἐδῶ: "Ἐναν χτυπάω... σαράντα ξεφυτρώνουνε! Βάστα καρδούλα μου γιατί θά... λιγοθυμῶ!"

Εἶναι στιγμὲς που τὸν πιάνει... τὸ τρέμουλο κι' εἶναι πάλι στιγμὲς που γίνεται θηρίο ἀνήμερο! Τότε στριφογυρίζει σὰ σβούρα, σαλπάρει σάν λύκος καὶ πέφτει σάν μεθυσμένος ταύρος... σὲ γυαλάδικο.

— Πίσω ὄλοι!, φωνάζει. Εἶμαι ὁ Τριμπουσόν καὶ δὲ σηκῶνω κουβέντες. Πίσω γιατί θὰ φάμε τὰ μουστάκια μας καὶ θάβῃσι μέρα μεσημέρι! "Ἐνας εἶναι ὁ Τριμπουσόν!"

Καὶ καθὼς φωνάζει χτυπάει τότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ καὶ τὸ τσεκούρι του βροντάει καὶ κομματίζει τοὺς σιδερένιους θώρακες τῶν λογχοφόρων περὶ πέφτουν βαρεὰι πληγωμένοι γύρω του.

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Ο ΣΟ ἠρωϊκὰ ὅμως κι' ἂν παλεύουν, εἶναι φανερὸ πὼς δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀντέξουν γιὰ πολὺ. Οἱ στρατιώτες κι' οἱ σωματοφύλακες ἐπιτίθενται μὲ λύσσα καὶ κάθε στιγμὴ που περνάει, ὁ κλοιὸς γίνεται στενώτερος.

— Θὰ μὲ πιάσουνε καὶ θὰ μὲ ταράξουνε πάλι στὸ ξύλο!, ἀναστενάζει ὁ Τριμπουσόν καθώς ἀπκρούει μὲ τὸ τσεκούρι του μιὰ σπαθιά. Θὰ φάω ξύλο που θὰ τὸ θυμάμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ... ἂν μείνω ζωντανός. Γιατί ὅπως πάνε τὰ πράγ-

ματα, μπορεί και να με σουβλίσουνε!...

Και δεν έχει άδικο να φοβάται. "Ενας άπ' τους γιγαντώσωμους λογχοφόρους έχει ορμήσει τούτη ακριβώς τη στιγμή έναντίον του έτοιμος να τον διαπεράση σαν... κοτόπουλο.

— Φυλάξου!, τού λέει ο δούκας. Κάποιος έρχεται πίσω σου!

Ο Τριμπουσόν γυρίζει, γουρλώνει τὰ μάτια και νοιώθει να τού λύνωνται τὰ γόνατα.

— Μανούλα μου!, βγάζει μια τρομαγμένη κραυγή. "Έπεσα σέ... ένδρα. Με σκοτώνουνε μπριμπέσικα.

Μα καθώς φωνάζει και... τρέμει από όργη έχει και τὸ νοῦ του να δὴ πὼς θὰ ξεφύγει! Σαλτάρει πλάγια και σηκώνει τὸ τσεκούρι. Ἡ λόγχη περνάει μισὸ πόντο πάνω ὑπὸ τὸν ὦμο του και σκίζει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζακέτα πὸυ φοράει. Τούτο τὸ σκίσιμο τὸ περνάει γιὰ τραῦμα θανάσιμο και ἀρχίζει νὰ βογγάη ὁ Τριμπουσόν...

— Σ' ἀφήνω γειά, κύρ δούκα!, φωνάζει. Ὁ Θεὸς με παίρνει κοντά του! Συχωράτε με!

Κι' ετοίμαζεται νὰ γονατίση. Μα καθώς φέρνει τὸ χέρι στὸν ὦμο του και δὲ βλέπει αἵματα... ξαναζωντανεύει. Ἡ λόγχη δὲν τὸν πέτυχε. Ἄλλὰ δὲν προφταίνει νὰ χαρῆ και πολὺ γιὰτὶ σχεδὸν αἰμέσως ὁ στρατιώτης πὸυ ἐπιτίθεται ξεφωνίζει ξαφνιασμένος:

— Βρέ! Βρέ! Ὁ παραμυθάς! Χμ! Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι πὸυ μού τὴν ἔσκασες ἐκείνο τὸ θράδυ στὸ Λούδρο! Μοῦ ζάλισες πρῶτα τὸ κεφάλι μετὰ λιοντάρια πὸυ σκότωνες σὰ... μαρμύγκια στὴν Ἀφρικὴ κι' ἤρθε κατόπιν ἐκείνος ὁ πιτσιρίκος και σὲ πήρε ἀπὸ τὰ χέρια μου! (*) Στάσου λοιπὸν νὰ δῆς τώρα!

— Ὅχι! Δὲν ἤμουνα ἐγὼ! φωνάζει ὁ Τριμπουσόν. Κάποιο λάθος κάνεις, χρυσέ μου ἄνθρωπε! Νὰ χαρῆς... τὸ μούσι σου, μὴ με χτυπάς!

Ἄλλὰ ὁ ἄλλος ἔχει σηκώσει πάλι τὴ λόγχη και σφίγγει τὰ δόντια. Αὐτὸ τὸ μισὸ δευτερόλεπτο πὸυ βλέπει τὴ λόγχη νὰ έρχεται ἐναντίον του, εἶναι τὸ πιὸ φοβερὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τριμπουσόν. Μετὰ τὸ τσεκούρι πὸυ κρατᾶει δὲ μπορεί ν' ἀποκρούση τὴ μακρὰ λόγχη πὸυ τὸν σημαδεύει σαν κεραυνός.

— Χάθηκα Παναγίτα μου!, ψελλίζει.

Και κάνει μερικὰ δῆματα πίσω, ἀλλὰ κάπου σκοντάφτει και πέφτει ἀνάσκελα. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ στρατιώτης μουντάρει σαν τίγρις ἀπάνω του. Ὅμως ἡ ζωὴ εἶναι γλυκεία και ὁ Τριμπουσόν δὲν θέλει νὰ πεθάνη. Καθὼς βλέπει λοιπὸν τὸν ἀγριεμένο λογχοφόρο νὰ σκύβη γιὰ νὰ τὸν σημαδέψη καλύτερα, διπλώνει τὰ γόνατά του κι' ὕστερα ἀπίστευτα γοργὰ τὰ τινάζει με δύναμι

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος «Καλὸν πρὸς τὸ θάνατο!»

πρός τὰ ἔμπρός. Τὰ χοντροπάπουσά του προσγειώνονται στο στομάχι τοῦ στρατιώτη, ποῦ ὀπισθοχωρεῖ θγάζοντας ἕνα βογγητό πόνου.

— Σ' ἔφαγα!, φωνάζει ὁ Τριμπουσόν ποῦ κατὰ τὴ συνήθειά του ἔχει ξαφνικές μεταπτώσεις παλληκαριάς καὶ δειλίας. Ἐγὼ ξεπάστρεψα μιὰ φορά στὴ ζούγκλα μέσα σ' ἕνα τέταρτο... ὀγδόντα λιοντάρια καὶ νόμιζες πὼς θὰ σέ φοβόμουν; Ἀμ' δὲ σφάξαν!

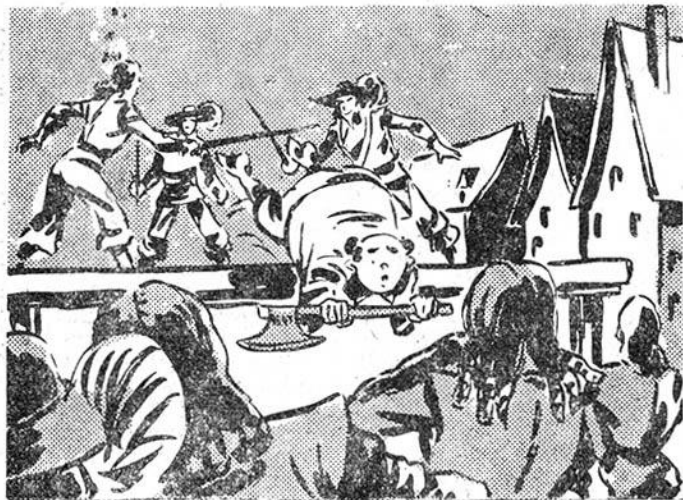
Καὶ καθὼς μιλάει, τινάζεται ὀρθὸς καὶ μὲ τὸν μπαλτά του καταφέρνει ἕνα δυνατὸ χτύπημα στο χέρι ἑνὸς στρατιώτη ποῦ πλησιάζει ὑπουλα τὸν δούκα. Ὁ Σαιντ Ἐτιέν ποῦ ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα

ἀποκρούοντας τὶς λυσσασμένες ἐπιθέσεις, κινδυνεύει σοβαρὰ καὶ ὁ Τριμπουσόν ἀρχίζει πάλι νὰ παλεύη δίπλα του.

Ὁμως ἡ μοῖρα κυνηγáει σήμερα τὸν βαρλοσειδῆ ὑπηρετὴ τοῦ νεαροῦ Ἄνρῦ Ντυβεριουά. Τρεῖς σωματοφύλακες μὲ γυμνά σπαθιά ἀφήνοντας στοὺς ἄλλους τὸν δούκα, ρίχνοντας ἑναντίον του. Ὁ Τριμπουσόν τοὺς βλέπει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του καὶ ἀνατριχιάζει.

— Δὲν εἴσαστε ἄντρες!, τοὺς φωνάζει γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τους. Ἄν εἴσαστε ἄντρες, ἐλάτε ἕνας ἕνας ὄχι τρεῖς τρεῖς μαζί!...

Ἐκεῖνοι ὁμως δὲν ἀποκρίνονται. Τὸν ζυγώνουν ὀλοένα καὶ περισσότερο καὶ τὰ μάτια

Καὶ τότε ὁ Τριμπουσόν ἀποφασίζει νὰ δράσῃ... κεραυνοβόλα καὶ παίρνει ἕνα ἄγριο μακροβέθτι...

— Είσαστε άνίκανοι! φώναξε ό Ρισελιέ. "Ένα παιδι σ'ας ντροπίσαε όλους!

τους αστράφτουν από έχθρα. Ο Τριμπουσόν βλέπει τ'α πράγματα πάλι... μαύρα. Τού τη τη φορά δέ γλυτώνει! Γι' αυτό πρέπει νά δράση... κεραυνοβόλα πριν πλησιάσουν περισσότερο.

— 'Ακίνητος!, τού φωνάζει κάποιος.

— Νά μένη... τ'ο βύσσινο!, απαντάει ό Τριμπουσόν.

Και τήν ίδια στιγμή τούς γυρίζει τις πλάτες και κάνει ένα γραφικώτατο... μακροβούτι! Τινάζεται σ'α λάστιχο και τ'ο βαρελοειδές κορμί του περνάει σ'άν... ίπτάμενο πούρο πάνω από τ'α κάγκελα τού ίκκρίωματος και πέφτει σ'άν ούρανοκατέβητος μπόγος άπάνω στο πλήθος. Τ'α πόδια του

μπερδεύονται ανάμεσα σ'α κεφάλια τού κόσμου, γίνεται μεγάλη φασαρία, δέχεται μερικές γερές γροθιές στο πρόσωπο από τούς έξαγριωμένους άνθρώπους και όταν επ'ι τέλους βρίσκει τήν ίσοροπία του, καταλαβαίνει ότι είναι σκαρφαλωμένος στο σβέρκο ενός ψηλού σωματοφύλακα πού γαυγίζει. Ο σωματοφύλακας έχει ανασηκώσει τ'ο αστραφτερό σπαθί του κι' έτοιμάζεται νά τ'ο κατεβάση στο κεφάλι κάποιου. Ο Τριμπουσόν πού βλέπει αυτόν τόν κάποιον πού τ'ορείται νά δεχθή τ'ο θανάσιμο χτύπημα, κερώνει και γουρλώνει τ'α μάτια του. Είναι ό 'Ανρύ Ντυβερνουά!

Τ'ο παιδι δέν έχει αντίληφθί

τόν κίνδυνο που διατρέχει γιατί έχει γυρισμένη την πλάτη προς το μέρος του σωματοφύλακα που τον ζυγώνει; ύπουλα. "Έχει γυρίσει τις πλάτες και διαστουρώνει το σπαθί του με δύο στρατιώτες που του κλείνουν το δρόμο προς το ικριώμα όπου αγωνίζεται να φτάσει να βοηθήσει τον δούκα.

Ο Τριμπουσόν όμως είναι...παρών!

— Το νου σου άφεντικό!, φωνάζει.

Και μονομιάς, καθώς είναι σκαρφαλωμένος στο σέεγκο του σωματοφύλακα, σκύβει και άνοιγει τη στοματάρια του και καρφώνει τα δόντια του στο ώπλισμένο μπρόστο που έτο μόζεται να κάνει τη θανάσιμη κίνηση. Ο σωματοφύλακας δγάζει ένα ούρλιαχτό από τον δυνατό πόνο και αφήνει το σπαθί να πέσει από το χέρι του. Την άμεσως επόμενη στιγμή ο Τριμπουσόν κινείται γοργά και καταφέρει τρεις γροθιές την μία πίσω από την άλλη στ' αυτιά του αντιπάλου του που ζαλίζεται και γονατίζει. Ο χοντρούπηρέτης πατάει άπάνω του, άρπάζει το σπαθί του και τρέχει πλάι στον Άνρϋ.

— Σ' εύχαριστώ, του λέει. Μου έσωσες τη ζωή. Άλλά πώς βρέθηκες εδώ;

— Είδα πως κινδύνευες να δεχτής μία σπαθιά στο κεφάλι και... σάλταρα και σε γλύτωσα. Άλλά δεν υπάρχει λόγος να μ' εύχαριστής! Φυλάξου!...

Η μάχη συνεχίζεται κάμ-

ποσην ώρα ακόμη σκληρή και άγρια. Οί φίλοι του καρδινάλιου δεν θέλουν να εγκαταλείψουν τον άγώνα. Άλλά και οί φίλοι του δούκα είναι άποφασισμένοι να κερδίσουν. Και σε λίγο ή νίκη είναι με το μέρος τους. Οί σωματοφύλακες κι οί λογχοφόροι κατατροπώνονται και αφήνουν τρέχοντας την πλατεία για να σωθούν. Ο λαός τους κυνηγάει με πέτρες και ξύλα και ό,τι άλλο πρόχειρο έχει στα χέρια του. Ο Άνρϋ κι ο Τριμπουσόν έχουν φτάσει σ' αυτό το μεταξύ στην εξέδρα. Ο Σαιντ Έτιεν είναι έξαντλημένος από τον άνισο άγώνα. Έχει μερικά έλαφρά τραύματα σε διάφορα μέρη του κορμιού του αλλά δεν τ' λογαριάζει. Καθώς βλέπει τον Ντυβερλουά, ρίχνεται στην άγκυλιά του.

— Πώς να σ' εύχαριστήσω; του λέει και τ' άμτια του δακρύζουν από συγκίνηση. Είσαι ένα πραγματικό παλληκάρι!

— Δεν έχουμε καιρό, δούκα! Σε λίγο ίσως στείλουν ενισχύσεις. Πρέπει να φύγουμε!, τον κοβεί το παιδί. Ο Θεός μ'άς βοήθησε...

Πηδάνε από το πίσω μέρος του ικριώματος, επάνω στο όποιο λίγο έλειψε να άποκεφαλισθή ο δούκας, διασχίζουν την πλατεία τρέχοντας και φτάνουν σε κάποια πάρκο. Έδώ τους περιμένουν τρία άλογα. Σαλτάρουν στη ράχη τους και οί τρεις καβαλλάρηδες, ο Άνρϋ Ντυβερλουά, ο δούκας του Σαιντ Έτιεν και ο Τριμπουσόν, χάνονται στο

βάθος του δρόμου αφήνοντας πίσω τους ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης...

Ο ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ
ΜΑΙΝΕΤΑΙ

ΜΙΑ ώρα αργότερα, ο καρδινάλιος Ρισελιέ πηγαυοέρχεται σὰ μιὰ ἀγριεμένη τίγρις μέσ' στο γράφειό του. Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμό καὶ τὰ χέρια του τρέμουν. Εἶναι φοβερά ὠρμισμένος καὶ βροντᾶει κάθε τόσο τὴ γροθιά του ἀπάνω στο γράφειό του.

— Εἰστε ἡλίθιοι ὅλοι σας!, φωνάζει. Εἰστε δειλοὶ καὶ δὲν ἀξίζετε τίποτα! Σὰς ἐξευτέλισε ἓνα παιδί δεκάξη χρονῶν. Ἐνα μωρό! Κατάφερε νὰ σκοτώσῃ ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ νὰ πάρῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σας τὸν δούκα τοῦ Σαιντ'Ετιέν. Τὸν πιὸ θανάσιμο ἐχθρό μου, ἐνῶ ἐσεῖς κοιμόσαστε τὸν ὕπνο τοῦ... δικαίου. Εἶναι ντροπὴ σας. Ἐνα παιδί!

Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ ποὺ στέκουν μπροστὰ του, τὰ ἔχουν χαμένα. Εἶναι οἱ τρεῖς λοχαγοὶ τῆς φρουρᾶς, τῶν λοχωφόρων καὶ τῶν σωματοφυλάκων. Ὁ τελευταῖος, τὸν ὁποῖο γνωρίζει πολὺ καλά ὁ ἀναγνώστης, εἶναι ὁ λοχαγὸς Ροσεφόρ. Ἀκοῦμε τὸ ξέσπασμα τῆς ὀργῆς τοῦ Ρισελιέ καὶ δὲν τολμοῦν νὰ τὸν κυττάξουν στὰ μάτια. Καταλαβαίνουν πὼς ἔχει δίκην ὅτι καὶ νὰ πῆ.

— Τοὺς καταδιώξατε; ρωτᾶει ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπῆ.

— Τοὺς καταδιώξαμε μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοὺς προητάσσουμε, λέει ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς. Εἶχαν πολὺ κόσμο μὲ τὸ μέρος τους καὶ μὰς ἐμπόδισαν νὰ κινηθοῦμε.

— Ἐγὼ ἐρεῦνησα στὰ διαπανδοχεῖα τῶν ἀδελφῶν Βιλλάρ, λέει ὁ Ροσεφόρ. Δὲν φάνηκαν καθόλου ἀπὸ ἐκεῖ.

— Οὔτε στὸ σπίτι του ἐπέστρεψε ὁ δούκας, συμπληρώνει ὁ λοχαγὸς τῶν λοχωφόρων. Πῆγα ὁ ἴδιος μὲ μιὰ περίπολο καὶ τὸν ἀναζήτησα. Ἐφοξοῦ ὅλες τὶς κάμαρες καὶ τὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου του. Δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ.

— Δὲν πιστεύω ν' ἀνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ τοὺς κατάπιε!, λέει κοροϊδευτικὰ ὁ Ρισελιέ. Κάποιου μέσα στὸ Παρίσι πρέπει νὰ βρισκωνται.

— Αὐτὸ εἶναι σίγουρο!, συμφωνεῖ ὁ Ροσεφόρ. Δὲν πέρασαν τὰ τεῖχη. Οἱ φρουρὲς στὶς πύλεις διπλασιάστηκαν καὶ εἰδοποιήθηκαν νὰ παρακολουθοῦν μὲ ἀγρυπνο ὑπὲρ καὶ νὰ ἐλέγχουν ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν πόλι.

— Καὶ ὁ δῆμιος;

— Τὸν βρῆκα σὲ κακὰ χάλια, στὸ δωμάτιό του, λέει ὁ λοχαγὸς τῆς φρουρᾶς. Ἦταν δεμένος χειροπόδαρα καὶ φεμωμένος. Μὰς εἶπε πὼς ἓνα παιδί κι' ἓνας ἄντρας μπηῖκαν τὴν περασμένη νύχτα στὴν κάμαρή του κι' ἐνῶ κοιμόταν τοῦ ἐπετέθησαν. Δὲν πρόφτασε νὰ ἀμυνθῆ καὶ τὸν ἔδεσαν. (*)

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος «Καλόγερος τοῦ Ἐωσφόρου».

— Κι' όλα αυτά έγιναν χωρίς έσείς να μυριστήτε τίποτα!, ξεσπάει πάλι ο καρδινάλιος. Θεέ μου! Είναι φοβερό. Δέν θά μπρούσα ποτέ να πιστέψω πώς με τρυγούνε τόσο άνικανοι άνθρωποι! Είναι κάτι παραπάνω από άπιστευτο! Ένα παιδί να ξεσηκώσει το λαό σέ στάσι μέσα στήν καρδιά του Παρισιού!

— Ο νεαρός Ντυβερνουά δέν κινήθηκε μονάχος του, λέει ο Ροσεφόρ.

— Τί θές να πής;

— Θέλω να πώ πώς κάποιον ύψηλό πρόσωπο τόν βοήθησε σ' αυτές του τις έέργειες. Διαφορετικά δέν θά μπορούσε να πετύχει τά όσα πέτυχε.

— Πο:ό ύψηλό πρόσωπο έν-

νοείς; ρωτάει ο καρδινάλιος.

Ο Ροσεφόρ φαίνεται γιό μια στιγμή να διστάζει.

— Λέγε, λοιπόν!

— Τήν Βασίλισσα έννοώ, παναγιώτατε!

Τό βλέμμα του Ρισελιέ γεμίζει θολά σύμφερα.

— Αυτό δέν χρειάζεται να μου τό πής. Τό έχω μαντεύσει. Δέν είναι άλλωστε ή πρώτη φορά που ή Άννα ή Αύστριακή τόν χρησιμοποιεί σέ διάφορες έπικίνδυνες άποστολές. Έμεις όμως πάντοτε τόν αφήσαμε να γλυστρήσει από τά χέρια μας.

Πέφτει βαρύς σ' ένα κάθισμα. Αισθάνεται πολύ άσχημα. Μια βαρειά σιωπή άπλώνεται μέσα στο γραφείο του.

— Έόθανε δύο λιοντάρια, λέει ο Τριμπουσόν, και πιάσανε κουβέντα πάνω άπό τό κεφάλι μου.

Τό ήρωικό παιδί διασταυρώνει τὸ σπαθί του με τὸν σωματοφύλακα τοῦ Καρδινάλιου, ἐνῶ ὁ Τριμπουσόν... ἐπεμβαίνει.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ρίχνουν ματιὲς ὁ ἓνας στὸν ἄλλον. Εἶναι φανερό πὼς αἰσθάνονται τὸν ἐαυτὸ τους μειωμένο ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἐγιναν.

— Μᾶς χρειάζεσθε ἄλλο, ἐξοχώτατε; ρωτᾷει ὁ λοχαγὸς τῆς φρουρᾶς.

Ὁ Ρισελιέ ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι.

— Ὅχι!, λέει. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε. Θέλω νὰ συνεχίσετε τίς ἐρευνες. Αὐτὸς ὁ νεαρὸς ταραχοποιὸς καὶ ὁ ὑπηρετῆς του πρέπει νὰ συλληφθοῦν.

Ὑστερα γυρίζει στὸν Ροσεφόρ.

— Ἐσὺ λοχαγέ, νὰ μείνης.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ φεύγουν κ' ἔπαινον κλεινὴ πίσω τους ἡ

πόρτα, ὁ Ρισελιέ σηκώνεται ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Κάνει μερικὰ βήματα μέσα στὴν κάμαρη μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι.

Ἔχει τὰ χέρια του πίσω στὴν πλάτη καὶ τὰ δάχτυλά του ἀνοιγοκλείνουν νευρικά. Κάτι σκέπτεται. Στὸ μυαλό του μ' ἄφοβερὴ ἰδέα στριφογυρνᾷει. Διστάζει ν' ἀποφασίση. Ἄλλὰ τὸ δυνατὸ μῖσος του στὸ τέλος νικά. Ἔρχεται καὶ στέκει μπροστὰ στὸν Ροσεφόρ. Τὸ σκοτεινὸ του βλέμμα διασταυρώνεται μὲ τὸ βλέμμα τοῦ λοχαγοῦ του. Ἐκεῖνος καταλαβαίνει πὼς ἡ ἀπόφασις ἔχει παρθῆ πιά ὀριστικά.

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ τελειώσουμε, λοχαγέ!, τοῦ λέει.

Μέχρι σήμερα είχα μερικούς δισταγμούς. Άλλα ύστερα από τὰ ὅσα ἔγνων πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ σχέδιόν μου· νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπ' αὐτῶν θὰ μπορέσῃ ἡ Γαλλία νὰ ἀναπνεύσῃ. Θὰ σταματήσουν οἱ δολοπλοκίες καὶ ἡ ἀντίδρασις στοῦ ἔργου μου.

Ὁ Ροσεφόρ κάνει μιὰ ὑπόκλιση.

— Θὰ τελειώνουμε, παναγιώτατε, λέει.

— Ἔστειλε τὸ κιβώτιό ὁ Σαβινύ; (*)

Μάλιστα. Ὁ Σάρλ Καντέλ ὁ ἴδιος παράδωσε στὸν Σαβουατῦρ τὸ κιβώτιό μὲ τὰ φίδια. Τοῦ ἐξήγησε πῶς πρέπει νὰ τὰ χρησιμοποῖσῃ. Μὲ τὴ διαφορά ὅτ' ὁ Σαβινύ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ χαρῆ γι' αὐτὰ πού θὰ γίνουν.

— Γιατί; ρωτᾷ ἑξαφισμέννος ὁ καρδιναλῖος.

— Πέθανε χθές, ὕστερα ἀπὸ μιὰ γερῆ σπαθιά πού δέχτηκε ἀπ' τὸν Ἄνρὺ Ντυβερνουά.

— Πάλι αὐτός; κάνει μὲ σφιχτὰ δόντια.

Ὁ λοχαγὸς κουνᾷ τὸ κεφάλι του.

— Ἡ παναγιότης σας δὲν πρέπει νὰ λυπᾶται πολὺ, λέει. Τώρα πού ἔλειψε ὁ Σαβινύ, θὰ ὑπάρχῃ ἕνας μάρτυρας λιγώτερος.

Ὁ Ρισελέ κάνει πάλι μερικά θήματα σκεπτικός.

— Ἐχεις ἐμπιστοσύνη στοῦ Σαβουατῦρ; ρωτᾷ.

— Ἀπόλυτη, ἐξοχώτατε! Εἶναι ἄνθρωπος ἀφοσιωμένος σὲ σὰς καὶ θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ὅταν πάψῃ νὰ εἶναι Βασίλισσα τῆς Γαλλίας ἢ Ἄνω ἢ Ἀυστριακή.

Ἐνα σατανικό χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπο τοῦ Ρισελέ. Τὸ βλέμμα του ἀστράφτει παράξενα.

— Ἐν τάξει, λοχαγέ!, λέει ὕστερα ἀπὸ λίγο. Σοῦ ἀναβήτω ὑπεύθυνως νὰ ὀργανώσῃς μὲ ὅλες του τίς λεπτομέρειες τὸ σχέδιόν καὶ νὰ τὸ θάλῃς σ' ἐφαρμογή. Προσοχὴ νὰ μὴ ἀπατόχουμε.

Ὁ Ροσεφόρ κάνει μιὰ καρδιάγια ὑπόκλιση.

— Ἡ παναγιότης σας νὰ μὲν ἤσυχος, λέει. Ὑστερα ἀπὸ μερικές μέρες ὁ Λουδοβίκος ὁ 13ος θὰ κηδεύῃ μετὰ τὴν ὑψηλὴ σύζυγό του.

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΣΤΟ μεταξύ οἱ τρεῖς φίλοι μας, ὁ μικρὸς Ἄνρὺ Ντυβερνουά, ὁ δούκας τοῦ Σαιντ Ἐτιέν καὶ ὁ Τριμπουσίον, ἔχουν φτάσει στοῦ μεγάρου τῆς κερήσας Μελβίλ, τῆς κυρίας ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς Βασίλισσας. Στὸ μέγαρό της, πού τρυφρίζεται ἀπὸ ἕνα μεγάλο κτήμα καὶ πού βρίσκεται κοντὰ στοῦ Κεραμεικοῦ, εἶναι καὶ οἱ τρεῖς σ' ἑαυτοὺς πῶς βρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ. Κάποιος δὲν θὰ σκεπτῆ νὰ τοὺς ἀναζητήσῃ ἐδῶ. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ σκεπτῆ, δὲν θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ κἀν ἔρευνα. Ἡ κόμισσα Μελβίλ εἶναι μιὰ ἀπ' τίς ἰσχυ-

(*) Διάβασε τὸ τεύχος «Οἱ Σωματοφύλακες Ἐφορευοῦν».

ρότερης προσωπικότητες την εποχή αυτή στο Παρίσι; και ο καθένας φοβάται να τα βάλει μαζί της. Ακόμα και αυτός ο παλιόχουρος Ρισελιέ.

Εδώ τους ώδηγησε ο Σαιντ Ετιέν που έχει κάποια συγγένεια με την κόμησσα. Η ίδια ή κυρία Μελβίλ τούς υποδέχτηκε με χαρά και ανέλαβε άμέσως να μεταβιβάσει την ευτυχή πληροφορία για τη σωτηρία τους στη Βασιλίσσα.

— Εδώ μπορείτε να μείνετε όσο να ήουχάσουν τα πράγματα, τους λέει. Κανείς δεν θα το μύση να σας ένοχλήσει.

Είνα; λοιπόν κι' οί τρείς ευχαριστημένοι και περισσότερο απ' όλους ο Τριμπουσόν, που ζει ζωή χαρούμενη. Η κόμησσα έχει έφτα άδελφές που μένουν μαζί της και οι όποιες είναι... ξετρελαχμένες με τον Τριμπουσόν. Δεν χορταίνουνε να άκουνε τις ιστορίες του. "Υστερα από είκοσιτέσσερις ώρες, τις έχει κατακτήσει και τις έφτά.

— "Ωστε έτσι λοιπόν, κύριε Τριμπουσόν! Έχετε πάει στην Αφρική.

— Μόνο στην Αφρική; Έχω ταξιδέψει στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στις Ινδίες, στην Αυστραλία, στο Μεξικό, στον Καναδά και στην Αλάσκα άκόμα. Αλλά πάντα με τράβανε το Παρίσι και ξαναγύριζα. Ήξερα ότι η Γαλλία έχει την ανάγκη μου και δε μπορούσα να αφήσω τον Ρισελιέ να κάνει ό,τι θέλει. Γι' αυτό κάθε τόσο γύριζα πάλι στο Παρίσι.

— Και είναι αλήθεια λοι-

πόν πώς κινηγούσατε λιοντάρια και τίγρεις;

"Α! Όσο γι' αυτό, όλος ο κόσμος το ξέρε! Δεν άφησα λιοντάρι για λιοντάρι ζωντανό. Μιά φορά μάλιστα μ' έφαγε ένα λιοντάρι.

— Σας έφαγε λιοντάρι; κάποιον τρομαγμένο τα κορίτσια.

Ο Τριμπουσόν στρίβει το μουστάκι του ευχαριστημένος.

— Ναι. Βέβαια μ' έφαγε.

Αλλά ο Τριμπουσόν δεν... χωνεύεται εύκολα! Να σας πω μάλιστα πώς έγινε αυτό, να μείνετε... κόκκαλο! Μιά φορά λοιπόν, περνούσα ένα στενό μονοπάτι στην άκρη ενός γκρεμού. Είχα σκοτώσει, καμιά διακοσάρια έλέφαντες και ήμουνα ευχαριστημένος. Καθώς προχωρούσα λοιπόν, βλέπω μία τίγρι μπροστά μου. Δεν είχα μαζί μου τίποτα. Ο σουγιάς μου μου είχε σπάσει τη στιγμή που σκότωνα τον τελευταίο έλέφанта. Ημουνα λοιπόν έντελώς άοπλος και καθώς καταλαβαίνετε, έκανα... έπισθεν. Αλλά καθώς κάνω όπισθεν, βλέπω ένα λιοντάρι ναρχεται πίσω μου. Ήταν αδύνατο να γλυτώσω. Να φύγω φυσικά δε μπορούσα. Τα δυό θηρία με είχανε στη μέση και πλάι θρισκόταν ο γκρεμός. Τί έπρεπε να κάνω λοιπόν;

— Τί κάνατε; ρωτούν με άγωνία οι άδελφές της κυρίας Μελβίλ.

— Κάθησα απλούστατα και μ' έφαγε το λιοντάρι!

— Μά πώς; Και τώρα πώς είσαστε ζωντανός;

Ὁ Τριμπουσὸν ρίχνει μιὰ ματιὰ θριαμβευτικὴ γύρω του.
— Ἄν τὸ βρῆτε!

Τὰ πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν τὸν κυττάζουν μὲ ἀπορία. Φυσικὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν πῶς γίνεται νὰ εἶναι ζωντανὸς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν ...ἔφαγε ἕνα λιοντάρι. Ἄλλὰ ὁ Τριμπουσὸν εἶναι... ἄφθαστος σὲ κάτι τέτοια.

— Νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἐγὼ λοιπὸν, λέει. Τὴν ὥρα ποὺ μὲ κατὰπινε τὸ λιοντάρι, τοῦ ...γαργάλησα τὸ λαιμό. Τότε αὐτὸ ἄρχισε νὰ γελάει! Κι' ἀπ' τὸ πολὺ γέλιο μ' ...ἔφτυσε καὶ ξαναβγήκα ζωντανὸς ἀπὸ τὸ στόμα του.

Οἱ ἑπτὰ κοπέλλες ἔχουν ζαλιστῆ καὶ κουνᾶνε τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ συνέλθουν. Μὰ ὁ Τριμπουσὸν δὲν τὶς ἀφίνει...

— Ἄλλη μιὰ φορά τὴ γλύτωσα πάλι παρὰ τρίχα... χάρις στὴ σιδερένια πανοπλία ποὺ φοροῦσα... Ἔχετε ὄρεξι ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορία;

— Παναγία μου!, λέει ἕνα κορίτσι. Μήπως σὰς ξανάφαγε κανένα λιοντάρι;

— Ὅχι. Αὐτὴ τὴ φορά παρὰ λίγο νὰ μέ...φάη. Ἦμουν λοιπὸν ἄλλη μιὰ φορά στὴν Ἀφρικὴ καὶ κυνηγοῦσα πεταλοῦδες. Φοροῦσα τὴ σιδερένια πανοπλία μου κι' ἤμουν σωστὸς ἱππότης.

— Γιατί φοροῦσατε σιδερένια πανοπλία; τὸν ρωτᾶνε οἱ κοπέλλες.

— Γιατί μ' ἐνοχλοῦσαν τὰ ...κουνούπια! Ὁ σιδερένιος θώρακας καὶ ἡ περικεφαλαία δὲν τ' ἄφηναν νὰ μὲ τσιμπᾶνε.

Μιὰ μέρα λοιπὸν κατὰ τὸ μεσημεράκι ξαπλώνω κάτω ἀπὸ ἕνα φοινικόδεντρο νὰ ξεκουραστώ καὶ παίρνω ἕναν ὑπνάκο. Ἐσφνικά ὁμως ξυπνάω ἀπὸ κουβέντες ποὺ ἀκούω δίπλα μου. Ἄνοιγω τὰ μάτια καὶ τί νὰ δῶ; Δυὸ λιοντάρια στεκόντουσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ κουβεντιάζανε. Ἦτανε ἕνα ἀρσενικὸ κι' ἕνα θηλυκὸ. Ἀντρόγυνο φαίνεται. Λοιπὸν ἀκούω τὸ ἀρσενικὸ νὰ λέει στὸ θηλυκὸ: «Τί λές; Σ' ἀρρῆσει αὐτὸς ὁ μεζές;» Καὶ ἔδειχνε ἔμένα.

— Μὰ καλὰ, μιλάνε τὰ λιοντάρια; ρωτᾶει μιὰ κοπέλλα μὲ ἀπορία.

— Τὰ λιοντάρια μιλάνε σὰν τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν εἶναι μόνα τους!, λέει σοβαρὰ χωρὶς νά... κοκκινίση ὁ Τριμπουσὸν.

— Νὰ, κάτι ποὺ δὲν τὸ ἤξερα!, λέει ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια.

Ὁ Τριμπουσὸν κουνᾶει τὸ χέρι του καὶ ἀλλοιθωρίζει.

— Ἔχετε νὰ μάθετε, τώρα ποὺ γνωριστήκοιμε, πολλὰ πράγματα ἀπὸ μένα!

— Λοιπὸν; Τί ἔγινε κατόπιν κύριε Τριμπουσόν;

— Ἄ! Ναί! Δὲν τελείωσα. Λοιπὸν τὸ ἀρσενικὸ λιοντάρι μ' ἔδειξε στὸ θηλυκὸ καὶ τὸ ρώτησε ἂν τοῦ ἄρρασα γιὰ μεζές. Τὸ θηλυκὸ τότε ἔσκυψε πιὸ πολὺ καὶ μὲ μύρισε. Ὁταν εἶδε τὸ θώρακα καὶ τὰ ἄλλα σιδερικά μὲ τὰ ὅποια ἤμουν τυλιγμένος, κατσούφιασε. «Δὲν ντρέπεσαι;» λέει στὸ ἀρσενικὸ. «Κουσερβα θὰ φάω

πάλι; Πάμε να φύγουμε!». Και φύγανε. Και έτσι γλύτωσα!

Και οι έφτά αδελφές της κόμησας Μελβίλ, μαρμαρώσανε ...όπως ήταν φυσικό, αλλά ο Τριμπουσόν δέν καταδέχτηκε να τὸ προσέξει...

Ο ΡΟΣΕΦΟΡ ΚΑΙ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

ΤΗΝ άλλη μέρα τὸ πρωτὸ ὁ Τριμπουσόν πήγε γιὰ κυνήγι. Μέσα στὸ ἀπέραντο κτήμα πού τριγύριζε τὸ μέγαρο Μελβίλ, ἔμαθε πὼς ἵππηχαν πέρδικες.

— Τρελλαίνομαι γιὰ πέρδικες!, λέει στὴν κόμησσα. Μπορῶ νὰ κυνηγήσω;

— Μετὰ χαρᾶς, κύριε Τριμπουσόν.

Φορτώνεται τὸ ὄπλο λοιπὸν ὁ Τριμπουσόν, κρεμάει τὸ δίχτυ στὸν ὄμο του καὶ πάει γιὰ κυνήγι. Τὸ βράδυ γυρίζει νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος.

— Τί ἔγινε; τὸν ρωτοῦν μὲ περιέργεια τὰ κορίτσια.

— Σκότωσα τρεῖς πέρδικες!, λέει καὶ ρίχνει βλέμματα θριάμβου γύρω του. Κουράστηκα λίγο ἀλλὰ ἔκανα καλὴ ἔσοδα.

— Ἔνα ἀπὸ τὰ κορίτσια ἀνοίγει τὸ δίχτυ του, ὅπου ὅμως βλέπει σκοτωμένες δυὸ πέρδικες κι' ἕνα κόρακα. Τὸν κόρακα τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως ἀπὸ τὸ μαῦρο γυαλιστερὸ χρῶμα του.

— Οἱ πέρδικες εἶναι δυὸ, κύριε Τριμπουσόν!, τοῦ λέει.

— Τρεῖς εἶναι! Δὲν βλέπετε;

— Βλέπω τρία πουλιά, ἀλλὰ τὸ ἕνα εἶναι μαῦρο. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶναι πέρδικα.

— Πέρδικα εἶναι, ἐπιμένει ὁ Τριμπουσόν. Ἄλλὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω τί συνέβη. Τὰ δυὸ ἀνοιχτόχρωμα πουλιά πού βλέπετε τὰ σκότωσα πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι. Τὸ ἄλλο τὸ σκότωσα τ' ἀπόγευμα. Εἶναι φυσικὸ λοιπὸν νὰ εἶχε μάθει τὸν θάνατο τῶν δυὸ συναδέλφων του καὶ φόρεσε μαῦρα γιὰ νὰ δείξει τὸ πένθος του! Ὃταν τὸ χτύπησα λοιπὸν, φοροῦσε τὰ πένθιμά του φτερά γι' αὐτὸ τὸ βλέπετε ἔτσι.

— Παράξενο!, λέει μιὰ κοπέλλα.

— Δὲν εἶναι καθόλου παράξενο!, λέει μὲ ἔμφασι ὁ Τριμπουσόν. Τέτοια πράγματα γίνονται κάθε μέρα!

— Νὰ κάνετε δῶρο τὶς πέρδικες στὴ Ζινέτ, λέει τὸ ἕνα κορίτσι. Ἐχει αὔριο τὰ γενέθλιά της καὶ φυσικὰ θὰ δέχεται δῶρα.

Ἡ Ζινέτ εἶναι ἡ μικρότερη ἀπὸ τὶς ἑφτά αδελφές πού... καταπίνει πρὸ εὐκόλα ἀπ' ὄλες τὰ φανταστικὰ κατορθώματα πού διηγεῖται ὁ Τριμπουσόν. Γι' αὐτὸ κι' αὐτός, μόλις πληροφορεῖται τὸ νέο... ξύνει τὴ μύτη του γιὰ νὰ κατεβάσῃ, κατὰ τὴ συνήθειά του, καμμιά ἰδέα καλύτερη.

— Βρῆκα!, λέει ὕστερα ἀπὸ λίγο. Οἱ πέρδικες μιὰ καὶ εἶναι καί... ἡ πενήθοροῦσα μαζὶ τους, δὲν κάνουν γιὰ δῶρο. Μπορεῖ νὰ πάῃ γοουσουζὶ καὶ νὰ μέ... ταράξουνε πάλι

στο ξύλο! Θα κάνω ένα πιο άριστοκρατικό δώρο στη δεσποινίδα Ζινέτ. Θα της αγοράσω μια ανθοδέσμη.

Τὰ κορίτσια γελάνε.

— Δεν πιστεύω, κύριε Τριμπουσόν ν' αγοράσετε την ανθοδέσμη σας από τον κύριο Σαβουατύρ!, τον πειράζοντας.

— 'Απ' τον Σαβουατύρ; Πρώτη φορά άκούω αυτό τ' όνομα. Ποιός είναι αυτός ο Σαβουατύρ;

— Ο άνθοπώλης που προμηθεύει λουλούδια στο παλάτι. Προμηθευτής της Βασιλικής Αύλης.

Ο Τριμπουσόν σηκώνει τους ώμους.

— Και γιατί τάχα να μην γίνω και δικός μου προμηθευτής; Με πρνάτε δηλαδή για...μισή μερίδα; Ένας είναι ο Τριμπουσόν στο Παρίσι!

Και μιλά και του σφηνώθει, κι αυτή ή ιδέα στο μυαλό, κανείς δεν μπορεί να του τη δγάλη. Η διαταγή είναι ρητή: Κανείς δεν πρέπει να ξεμυτίσει από τ'ό μέγαρο. Οι άνθρωποι του Ρισελιέ παραμονεύουν παντού. Άλλά ο Τριμπουσόν δεν λογαριάζει κάτι τέτοια! Φεύγει λοιπόν κρυφά τ'ό άλλο πρωί για τ'ό κυρίου Σαβουατύρ και τ'ό μεσημέρι βρίσκεται στο άριστοκρατικό άνθοπωλείο.

Πριν μπή κάνει μερικές βόλτες απ' έξω και τέλος τραβάει πρ'ός τήν πόρτα προσποθώντας να δείξει όσο γίνεται περισσότερο άξιοπρέπεια...

Ξαφνικά όμως νοιώθει να τόν πιάνη...τρέμουλο! Τά γό-

νατά του λυγάνε και κολλάει τή μύτη του...στη διτρίνα. Δυό δήματα πιο έκει βλέπει τόν Ροσεφόρ! Ο λοχαγός τών σωματοφυλάκων τού Ρισελιέ, πού φαίνεται θυσιζμένος σε σοβαρές σκέψεις, πρνάει από μπροστά του χωρίς να τόν προσέξει και μπαίνει στο άνθοπωλείο. Τώρα ο Τριμπουσόν στοματίζει να τρέμη.

— Όχι παίζουμε!, λέει. Με είδε και να... τού πήγε! Τόν έπιασε φόβος και τρόμος και τρύπωσε στο μαγαζί για να μη τόν πειράξω. Μπράβο Τριμπουσόν! Άφού άρχισε να σε φοβάται ο Ροσεφόρ, θα πη ότι είσαι πραγματικός παλληκάρης. Άς τού δίνω λοιπόν τώρα πριν με δη και με σβερκώση!

Κανει μερικά δήματα άλλα σε λίγο πάλι στέκεται.

— Και όμως τα κορίτσια περιμένουνε τα λουλούδια!, λέει. Τους υποσχέθηκα να είναι από τού κυρίου Σαβουατύρ, και θα είναι! Άς ξαναγυρίσω.

Ξαναγυρίζει και μπαίνει στο άνθοπωλείο. Άλλά δεν βλέπει πρ'ός τόν Ροσεφόρ. Ποιός ξέρει τί να έγινε. Ένας νεαρός υπάλληλος κυττάζει από κρυφής μέχρις όνύχων με κάποια περιφρόνησι τόν Τριμπουσόν. Άλλά τού κολλάει στα μούτρα ένα σακκουλάκι με χρυσά σκουδα ο Τριμπουσόν και ο υπάλληλος άρχίζει να κάνει υποκλίσεις. Ο υπηρέτης δίνει τήν παραγγελία κι εκείνος άρχίζει να έτοιμάζει τήν ανθοδέσμη.

Καθώς περιμένει όμως ο Τριμπουσόν, ακούει χαμηλές φωνές από τις διπλάνο δωμάτιο. Ζυγώνει προς την κλειστή πόρτα και στυλώνει το αυτί.

— Λοιπόν, κύριε Σαβουατύρ, όλα θα είναι εν τάξει τη δεύτερα; ρωτάει ο Ροσεφόρ.

— Μά και βέβαια, κύριε λοχαγέ. Η πανιρότης του πρέπει να είναι ήσυχος.

— Και τα φίδια;

— Έξακολουθούν να βρίσκονται σε κατάστασι νάρκης. Την ώρα όμως που θα χρειαστή να δράσουν, θα ξυπνήσουν. Εκείνος που μου τα έφερε εκ μέρους του κόμητος Σαβινύ, μου τα έξηγησε όλα. Άρκει μέσα στην ανθοδέσμη να μπη κι ένα μικρό κλαδί από ευκάλυπτο. Τότε θ' αρχίσουν να δουλεύουν τα δοντάκια τους και όλα θα πάνε μιά χαρά...

— Ο καρδινάλιος έχει έμπιστοσύνη σε σένα, κύριε Σαβουατύρ, και ελπίζει πως με τη βοήθειά σου θα λείψει το εμπόδιο...

— Θα λειψη!, ακούγεται με θεοσκόπητη ή απάντησις. Την Δευτέρα ο κόσμος θα πληροφρορηθή ενδιαφέροντα γεγονότα και κανείς δεν θα υποψιαστή πως μέσα σ' αυτά τα θόρυφα λουλούδια κρυβόταν ο θάνατος.

Ο Τριμπουσόν δεν είναι και τόσο έξυπνος. Όμως από τα λίγα λόγια που ακούει καταλαβαίνει πως κάποιο καινούργιο έγκλημα του Ρισελιέ έτοιμάζεται. Και τη φορά αυτή

μέσα στο έγκλημα είναι μπροσθεμένος ο Σαβουατύρ, τα λουλούδια του και δυο φίδια.

— Πρέπει να του δίνω, λέει από μέσα από τα δόντια του. Άνθοπωλείο με φίδια πρώτη φορά ανταμώνω στη ζωή μου. Πρέπει να φύγω γιατί δεν ξέρεις καμιά φορά τί γίνεται. Μπορεί να ζωντανέψη κανένα φίδι και τότε είμαι χαμένος. Έδώ είναι Παρίσι. Δεν είναι Αφρική. Στην Αφρική τά... μασσώ κάτι τέτοια πράγματα. Άλλα εδώ άλλαζε!

Πληρώνει, παίρνει την ανθοδέσμη και βγαίνει θοισμβευτικά. Ο υπάλληλος, που έχει πάρε: ένα γερό πουρμπουάρ, τον συνοδεύει ως την πόρτα με υποκλίσεις.

— Μαρε μού φαίνεται ότι έχω γεννηθή για άριστοκράτης!, λέει χαμογελώντας. Σκοτώθηκε να με προσκυνή ο άνθρωπος. Αυτό θα πη να σε λένε Τριμπουσόν.

ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ

AΛΛΑ δεν είναι μόνος ο Τριμπουσόν που λείπει από το μέγαρο της κυρίας Μελβιλ σήμερα. Περίπατο έχει βγή και ο μικρός φίλος μας, ο Ανρύ Ντυβερνουά. Καβάλλα στ' αλόγο του, με κατεβασμένο ως τα φρύδια το π' ατύγυρο καπέλλο του, έτσι που να του κρύβη το μισό πρόσωπο, διασχίζει τους δρόμους του Παρισιού και κατευθύνεται προς την όδον Σαντέ όπου πηγαίνει ν' ανταμώνη κάποιον με τον οποίο έχει έναν εκκρε-

Τότε σαν άστραπή ο μικρός Ίππότης σαλτάρει στην ξέδρα και τσακίζει με τό σπαθί του
τά κεφάλια τών φαρμακερών φιδιών που άπειλούν τη Βασίλισσα.

μη λογαριασμό: Τὸν κόμητα Τίρμπλεϋ. Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ ἐκείνους πού ἔγιναν ὄργανα τοῦ Ρισελιέ καὶ τόσο ἄδικο συκοφάντησαν τὸν πατέρα του πού πέθανε μαρτυρικά στὴν πλατεία τῆς Γρέβης. Ἔχει στὴν τσέπη του πέντε χαρτιά. Ὅλα τούτα φέρνουν τὶς ἐπιγραφές ἐκείνων πού ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ καταδικασθῆ ἕνας ἄθῳς. Μιὰ ἐπιγραφή τοῦ λείπει ἀκόμα. Ἐνα σημεῖωμα μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ Τίρμπλεϋ, στὸ ὁποῖο νὰ ὁμολογῆ τὸ ἀνήκουστο ἔγκλημα πού ὠμολόγησαν κι' οἱ ἄλλοι.

— Ὁ Τίρμπλεϋ εἶναι ὁ πιὸ ὑπουλοῦς ἀπ' ὅλους, τὸν ἔχει πῆ ὁ Βιλλάρ. Πρέπει νὰ προσέξῃς.

Ὁ Ἄνρϋ θὰ προσέξῃ. Ἄλλὰ ἔστω κι' ἂν πεθάνῃ δὲν θὰ φοβηθῆ: Ἔχει ὀρκιστῆ νὰ κἀνῃ τὸ χρέος του ἀποκαθιστῶντας τὴν μνήμη τοῦ ἡρώικου Μωρίς Ντυβερνουά, τοῦ πατέρα του καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ.

Στὴν ὁδὸ Σαντέ τὸ παιδί κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ πρὶν πλησιάσῃ τῆ μεγάλης σιδερένια ἐξώπορτα τοῦ μεγάρου, τὸ ἀφίνει νὰ τὸν περιμένῃ ἀνάμεσα σὲ μιὰ συστάδα δέντρων πού βρίσκονται μερικὰ μέτρα πιὸ ἐκεῖ. Ὑστερα ζυγώνει καὶ χτυπάει τὸ βαρὺ σιδερένιο ρόπτρο. Ἐνας γέρος ὑπηρέτης τοῦ ἀνοίγει καὶ τὸν κυττάζει ξαφνιασμένος. Κάπου τὸν ἔχει ξαναδῆ αὐτὸν τὸν νεαρό, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῆ πού κἀκεῖθός.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ δῶ τὸν κόμητα Τίρμπλεϋ, λέει ὁ Ἄνρϋ.

— Σὰς περιμένει; ρωτᾶει ὁ ὑπηρέτης.

— Ὁχι. Ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία αὐτό. Πές του μόνον ὅτι ἐρχομαι ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ κόμητος Σαβινύ. Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ μιὰ πολὺ ἐπείγουσα ὑπόθεσι πού τὸν ἐνδιαφέρει προσωπικῶς.

Ὁ ὑπηρέτης ἀνασηκῶνει τοὺς ὤμους.

— Ὁ κύριος εἶναι μερικὲς μέρες πού δὲν δέχεται κανένα, λέει. Ἀλλὰ ἂν εἴσθε ἀπεσταλμένος τοῦ κ. Σαβινύ, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Πιθανόν νὸ σὰς δεχθῆ. Περιμένετε ἕνα λεπτό μὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Φεύγει καὶ ὁ Ἄνρϋ Ντυβερνουά περιμένει στὸ χῶλ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ ὑπηρέτης ἐπιστρέφει. Ἄν πρόσεχε λίγο περισσότερο θὰ μπορούσε ὁ μικρὸς Ντυβερνουά νὰ ξεχωρίσῃ ἕνα παράξενον χαμόγελο στὸ πρόσωπό του. Ὅμως δὲν πρόσεξε.

— Ὁ κόμης σὰς περιμένει, λέει στὸ παιδί. Ἐλάτε μαζί μου.

Μπροστὰ ὁ ὑπηρέτης, πίσω ὁ Ἄνρϋ, προχωροῦν καὶ διασχίζουν ἕνα φαρδὺ διάδρομο πού σὲ διάφορα σημεῖα του δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀστράφουν παλῆς σιδερένιες πανοπλίες ἱπποτῶν. Φτάνουν σ' ἕνα ἔσω-τερικὸ χῶλ καὶ στέκουν ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα. Ὁ ὑπηρέτης τὴν ἀνοίγει καὶ παραμερίζει.

— Περάστε, λέει. Ὁ κ. κόμης θὰ εἶναι σὲ δυὸ λεπτὰ ἐδῶ.

Τὸ παιδί ἀνύποπτο περνάει τὸ κατώφλι. Ἡ πόρτα ξανακλείνει ἀργὰ πίσω του. Κυττάζει γύρω του. Βρίσκεται σ' ἓνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο μὲ βαρειά ἐπιπλα παλῆου ρυθμού. Τὰ παράθυρα εἶναι σκεπασμένα μὲ γκρενὰ βελουδένιες κουρτίνες. Ἐνὰ μισοσκόταδο ἐπικρατεῖ στὴν κάμαρη.

— Ἐδῶ μέσα φαίνεται πὼς δὲν ἀγαποῦν τὸν ἥλιο, σκέπτεται ὁ μικρὸς ἱππότης.

Ὁ Ἄνρὺ περιμένει κάμποσο ἀλλὰ δὲν φαίνεται κανεὶς. Μιά παράξενη ἀνησυχία τρυπῶνει στὴν καρδιά του. Ἡ ὥρα περνάει καὶ ὁ Τίρμπλεϋ δὲν κάνει τὴν ἐμφάνισί του. Ὁ μικρὸς ἱππότης τότε πλησιάζει πρὸς τὴν πόρτα θέλοντας νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν ὑπῆρέτη τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Δοκιμάζει νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ τότε μ' ἐκπληξί του διαπιστώνει πὼς εἶναι κλειστή. Τὴν κλείδωσε ὁ ὑπῆρέτης χωρὶς ἐκείνος νὰ τὸ ἀντιληφθῆ.

Μὰ τότε; Γὰρ νὰ τὸν κλείδωσουν καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν μόνο νὰ περιμένῃ σὲ τοῦτο τὸ δωμάτιο, θὰ πῆ πὼς τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ τόσο καλά. Εἶναι λοιπὸν φυλακισμένος; Ἔπεσε σὲ παγίδα; Ἀσχίζει νὰ βροντᾷ μὲ τὶς γροθιές του τὴν πόρτα. Φωνάζει. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντᾷ. Ἐνα σύγκροτο τὸν κυριεύει. Ἦρθε κι' ἔπεσε λοιπὸν μονάχος του στὰ δόντια τοῦ λύκου; Εἶχε δίκιο ὁ Βιλλάρ. Ὁ Τίρμπλεϋ ξέρεῖ νὰ στήνῃ δόκανο καὶ εἶναι; πολλὸ πιὸ ὑπουλοῦς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Σφίγγει τὴ λα-

βὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Ὅτι κι' ἂν γίνῃ ὁμως, θὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του. Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὸν πλησιάσουν πρώτοι θὰ καταλάβουν πὼς ὁ γυιὸς τοῦ Μωρίς Ντυβερνουά δὲν εἶναι εὐκόλῃ λεία.

Ἄν μποροῦσε τουλάχιστον νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ παράθυρα! Πλησιάζει τὶς βελουδένιες κουρτίνες. Τὶς ἀνασηκώνει μὲ μιὰ φέρνοντας βόλτα ὀλάκερο τὸ δωμάτιο. Πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες δὲν ὑπάρχουν παράθυρα. Ἄλλοτε στὶς θέσεις αὐτὲς ἦταν παράθυρα. Μὰ τώρα ὄλα αὐτὰ τὰ ἀνοίγματα εἶναι κλειστά, χτισμένα μὲ χοντρές πέτρες.

Πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπογοητευμένος. Ξαφνικὰ ὁμως νοιώθει κάτι παράξενο νὰ συμβαίνει. Ἡ πολυθρόνα κουνιέται. Ἐνας ὀξὺς μεταλλικὸς ἤχος ἀκούγεται. Τὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ ἐνστικτο ἐγκαταλείπει τὸ κάθισμα ἀπίστευτα γργὰ καὶ τινάζεται πρὸς τὰ πλάγια. Μὲ τρόπο τότε βλέπει ἓνα τετραγώνιο κομμάτι τοῦ πατώματος νὰ ὑποχωρῇ. Ἡ πολυθρόνα ἀνατρέπεται καὶ χάνεται πέφτοντας στὸ κενὸ μ' ἓνα βουρὸ θόρυβο. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει ἤματα καὶ κουβέντες. Τραβάει τὸ ξίφος του καὶ τρέχει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Καὶ εἶναι καιρὸς, γιατί ὕστερα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνουν δυὸ ἄνθρωποι. Ὁ ἓνας αἰγούρα εἶναι ὁ κόμης Τίρμπλεϋ. Τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Εἶναι ὅπως τοῦ τὸν ἔχουν περιγράψῃ. Ἐνας

ψηλός άντρας ντυμένος στα μεταξωτά, με σατανική έκφραση στα μάτια. 'Ο άλλος είναι ό υπηρέτης. 'Ο κόμης προχωρεί πρὸς τὸ μέρος τῆς καταπακτῆς καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα. Θόρυβος ἀπὸ τρεχούμενο νερὸ ἀκούγεται.

— Χμ! Δὲν τὸ περίμενε φυσικὰ αὐτὸς ὁ νεαρὸς πὼς θὰ τὴν πάθαινε ἔτσι, λέει καὶ χαμογελάει. Πρῶτα ἐσύ, Τζίμ, πού τὸν ἀναγνώρισες, ἀξίζεις κάθε ἔπαινο.

'Ο υπηρέτης ὑποκλίνεται ταπεινά.

— Ἦμουν στὸν πύργο τοῦ κόμητος Σαβινύ, ὅταν τὸν εἶδα νὰ παλεῦῃ σὰ λιοντάρι με τοὺς σωματοφύλακες, ἀποκρίνεται. Δὲν ἦταν φυσικὰ δυνατὸ νὰ τὸν ξεχάσω.

— Ἐπειτα καὶ νὰ μὴ τὸν ἀναγνώριζες, προδόθηκε μόνος του, συμπληρώνει ὁ Γίμπλεϋ καὶ πατάει ἕνα μοχλὸ πού θρίσκειται πλάι στὸ ἀνοιγμα. Τὸ πάτωμα ξανάρχεται ἀργὰ στὴ θέση του καὶ τίποτα δὲν δείχνει πὼς κάτω ἀπὸ τὸ παχὺ χαλὶ πού τὸ σκεπάζει κρύβεται ἕνα δάραβρο. Προδόθηκε μόνος του, Τζίμ, λέγοντας πὼς ἔρχεται ἀπὸ μέρους τοῦ Σαβινύ, πού ξέρομε ὅλοι πὼς δὲν ζῆ πιά, χτυπημένος ἀπὸ τὸ σπαθὶ αὐτοῦ τοῦ παλιόπαιδου. Εὐτυχῶς τώρα μπορῶ νὰ κοιμάμαι ἤσυχος ἀφοῦ ξέρω πὼς αὐτὸς ὁ νεαρὸς ψευτοπαλληκάρης γυιὸς τοῦ Ντυβερνουά ταξιδεύει τώρα στὴν κόλασι. Τὴν ἔπαθε σὰν ἀγράμματος! Ἦθελα νὰβλεπα τί

μούτρα ἔκανε ὅταν ἀνοιξε καὶ τὸν κατὰπτε τό...πάτωμα κι' ὕστερα βρέθηκε στὴν ὑπονόμο.

'Ο υπηρέτης γελάει.

— Φυσικὰ, δὲν θὰ ἔμεινε καθόλου εὐχαριστήμενος!

Τὸ παιδί κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὴ βαρεῖα βελούδινη κουρτίνα, βλέπει καὶ ἀκούει. Νοιώθει μιὰ δυνατὴ ὀργὴ νὰ φουρνῶνῃ μέσα του καὶ σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ γυμνοῦ σπαθιοῦ του. Μέχρι αὐτὴ τὴ στιγμή πιστεύουν πὼς τὸ κόλπο τους ἔχει πετύχει καὶ εἶναι ἤσυχοι. Οὐτε ὑποψάζονται πὼς δυὸ θήματα πιὸ ἐκεῖ παραμονεύει ἐκείνος πού νομίζουν τώρα νεκρό. Ὅμως ξαφνικὰ καθὼς κάνει μιὰν ἀπρόσδεχτὴ κίνησι ὁ Ἄνρϋ, ἡ κουρτίνα κινεῖται ἐλαφρά. 'Ο υπηρέτης πρῶτος κυττάζει παραξενωμένος πρὸς τὸ μέρος του. Δὲν τοῦ διέφυγε αὐτὸς ὁ ἀνεπαίσθητος, ὁ σχεδὸν ἀνύπαρκτος θόρυβος πού κάνει ἡ κουρτίνα ἀπάνω στοὺς χαλκάδες τῆς. Μ' ἕνα πήδημα βγάζει τὸ πιστόλι του καὶ σαλτάρει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐχει καταλάβει.

— Ἔβγα ἀπ' τὴν κρυψώνα σου βρωμπαῖδο!. γρυλλίζει.

'Ο νεαρὸς Ντυβερνουά ξέρει ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ τὸ πούν δευτέρη φορά. Μὲ μιὰν ἀπίστευτα γοργὴ κίνησι παραμερίζει τὴν κουρτίνα καὶ τινάζεται στὴ μέση τῆς κάμαρης. 'Ο υπηρέτης χαμογελάει ἀπάισια καὶ πιέζει τὴν σκανδάλη. Τὸ παιδί ὀρνάει σκύβει καὶ ἡ σφαῖρα περνάει ξυστὰ ἀπὸ τὸν ἴμο του. Ταυτόχρονα τὸ σπαθὶ τοῦ σηκώνει

ται και πέφτει με δύναμι. 'Ο υπηρέτης δὲν προφταίνει νὰ πυροβολήσῃ δεύτερη φορά. Πέφτει βογγώντας στὸ πάτωμα.

— Κακούργε!, μουγγρίζει ὁ Τίρμπλεϋ που βλέπει με τρομαγμένο βλέμμα τὸν πιστό του υπηρέτη νὰ σωριάζεται. Εἶσαι λοιπὸν ζωντανὸς ἀκόμα;

— Καθὼς βλέπετε!, ἀποκρίνεται κοροϊδευτικὰ τὸ παιδί.

— Τώρα ὅμως δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσῃς!

Καὶ τραβώντας τὸ ξίφος του ὀρμάει σὰ σίφουνας πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ ἰππότη με σφ:χτὰ δόντια. "Ὁμως ὁ Ἄνρὺ δὲ σολεύει. Τὸν περιμένει. Μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι ἀποκρούει τὴν ἀτσάλινη λεπίδα που ἀπειλεῖ τὸ στήθος του και κάρνοντας μιὰ κεραυνοβόλα προβολὴ τινάζει τὸ ὀπλισμένο χέρι του με ἀσύλληπτη ταχύτητα. Ἄλλὰ και ὁ ἄλλος ξέρει νὰ φυλάγεται.

— Δὲν με πέτυχες, νεαρέ!, γρυλλίζει ὁ κόμης. Τώρα φυλάξου ἀν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου.

Τὸ σπαθὶ του τούτῃ τῇ στιγμὴ εἶναι πραγματικὰ ἴδια ρομφαία που φέρνει μαζί της τὸ θάνατο. "Ἐχει ὑπολογίσει τὸ χτύπημα και εἶναι: σίγουρος χίλια τὰ ἑκάτο γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. "Ὁ νεαρὸς Ντυβερνουᾶ καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο. Ἡ βαρεῖα λεπίδα κρέμεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. "Ἄν δὲν προφτάσῃ εἶναι χαμένος. Μὲ μιὰ γοργὴ ματιά βλέπει τὴ μύτη της νὰ τὸν ζυγώνει.

— Ἀποχαιρέτησε λοιπὸν τὴ ζωὴ, μωρό!, καγχάζει ὁ Τίρμπλεϋ.

"Ὁμως τοῦτο ἀκριβῶς τὸ πιὸ κρίσιμο δευτερόλεπτο ὁ μικρὸς ἰππότης κάνει μιὰ κίνησι που δὲν τὴν ἔχει ὑπολογίσει ὁ ἄλλος. Λυγάζει στὰ δύο τὸ κορμί του, γονατίζει και πέφτει πρὸς τὰ ἔμπροσ. Τὸ σπαθὶ τοῦ κόμη τρυπάει τὸ κενό. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ξίφος τοῦ παιδιοῦ τινάζεται πρὸς τὰ ἔπάνω και χτυπάει με δύναμι τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ κόμητα. Τὸ χτύπημα εἶναι σφοδρὸ και τὸ σπαθὶ τοῦ Τίρμπλεϋ φεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλα του, διαγράφει ἕνα τόξο στὸν ἀέρα και πέφτει μακριὰ στὸ πάτωμα. Ἀφήνει μιὰ βαρεῖα βλαστήμια και ὀρμάει νὰ τὸ σηκώσει. "Ὁμως ὁ Ἄνρὺ προφταίνει και τὸ πατάει.

— Φρόνιμα κόμη!, διατάζει. Στάσου ἀκίνητος γιὰ τὴν αὐτὴ τὴ φορά τ' ἀστεία τελειώσανε. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ σὲ σκοτώσω σὰν ἕνα συχαμερὸ σκουλίκι που βρωμίζει τὸν ἀέρα με τὴν ἀνάσα του. Δὲν θὰ αἰσθανθῶ καμμιά τύψη γι' αὐτό.

"Ὁ Τίρμπλεϋ στέκει ἀσάλευτος. Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμὸ σὰν τὸ πρόσωπο ἑνὸς πεθαμένου. Τὰ μάτια του ὡς τόσο ἀστράφτουν γεμάτα λύσσα.

— Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα; ρωτάει.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ τὸ πῶ!, λέει τὸ παιδί και τὸν κυττάζει λοξά. Τὸ ξέρεις καλά γιὰ τὴν ἡρθα. Λοιπὸν

προχώρησε και κάθησε στο γραφείο σου! Θα γράψης ό,τι σου πώ. Είσαι ένας από εκείνους που στείλανε τον πατέρα μου στον δήμιο. Θα γράψης και θα υπογράψης ένα χαρτί που να λήη την αλήθεια. "Ότι δηλαδή ο Μωρίς Ντυβερνουά δεν υπήρξε ποτέ προδότης και άδικα συκοφαντήθηκε.

Ο Τίρμπλεϋ δαγκώνει τα χείλη και σφίγγει τις γροθιές του.

— Ποτέ δεν θα υπογράψω ένα τέτοιο χαρτί!

— Χμ!, χαμογελάει ο Άνρϋ. Και άλλοι τό είπανε αυτό, μά την τελευταία στιγμή αλλάξαν γνώμη.

Και καθώς μιλάει σηκώνει τό χέρι του και τό κατεβάζει με δύναμη στό πρόσωπο του συκοφάντη.

— Αυτό είναι μιά προειδοποίηση!, λέει.

Ο Τίρμπλεϋ κλονίζεται, μά στηρίζεται κάπου κι' έτοιμάζεται να έπιτεθή. Με μιά άστραπιαία κίνησι αρπάζει ένα μπρούτζινο καντηλέρι που βρίσκεται άπάνω στό γραφείο του και τό πετάει πρός τό μέρος του παιδιού. 'Ο νεαρός Ντυβερνουά όμως σκύβει και τό καντηλέρι βροντάει στον άπέναντι τοίχο. Την άμέσως έπόμενη στιγμή ή γροθιά του τινάζεται σαν κεραυνός και πέφτει σαν ένα σιδερένιο σφυρι στό στομάχι του κόμη. 'Εκείνος βγάζει ένα βογγητό κι' έτοιμάζεται να πέση. Τό παιδί όμως τον συγκρατεί και τον σέρνει στην καρέκλα του γραφείου του. Τον υποχρεώνει να

κάθησε. Σπρώχνει μπροστά του την πένα και τό χαρτί.

— Γράψε!, τον διατάζει κι' ή φωνή του είναι γεμάτη άπειλή.

'Ο Τίρμπλεϋ που έχει χάσει τώρα τελείως τό ήθικό του, έν έχει τό κουράγιο ν' άρνηθή. Παίρνει τό φτερό και γράφει και υπογράφει τά όσα του ύπαγορεύει. Τό παιδί βάζει στην τσέπη του τό χαρτί.

— Και τώρα θα φύγω, κόμη, λέει. "Αν είσαι φρόνιμος δεν έχεις να φοβήθης τίποτα. "Αν όμως δοκιμάσης να φωνάξης, τότε δε θα φταίω εγώ για τό ό,τι μπορεί να έπακολουθήση.

ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ
ΘΕΟΣ

Ο ΚΟΜΗΣ δεν μιλάει. Μέσα στό βλέμμα του όμως φεγγοβολάει μιά άγρια άστραπή. Τό παιδί άπομακρύνεται, πιάνει τό πεσμένο στό πάτωμα σπαθί του Τίρμπλεϋ, τό σπάει στό γόνατό του και προχωρεί πρός την πόρτα. Δεν άπέχει παρά μονάχα δυό βήματα, όταν άκούη έναν παράξενο θόρυβο και νοιώθει τό πάτωμα να κινηται κάτω από τά πόδια του. Καταλαβαίνει άμέσως. Τούτη ή κάμαρη είναι γεμάτη καταπακτές. 'Ο κόμης έχει κιμήσει πάλι κάποιον άόρατο μοχλό και τό πάτωμα υποχωρεί αφήνοντας ένα σκοτεινό άνοιγμα στό σημείο αυτό. Τό παιδί νοιώθει να γκρεμίζεται στό χάος μά την τελευταία στιγμή τά χέρια του γαντζώνονται

στο χείλος τῆς καταπάκτης καὶ δὲν πέφτει. Κρέμεται ὁμῶς στὸ κενὸ κι' ἀπὸ κάτω ἀκούει τὰ νερὰ νὰ κυλοῦνε μὲ ὄρμη. Εἶναι χαμένος ἂν δὲν κινήθῃ γοργά. Ὁ Τίρμπλεϋ βιάζεται. Ἐναν ἀπαίσιο γρυλλισμό, ἔρχεται κατ' ἀπάνω του. Ὁ νεαρὸς Ἀνρὺ τούτῃ τὴ φορά νοιώθει ἕναν πραγματικὸ φόβο νὰ τὸν κυριεύῃ. Πρέπει νὰ προφτάσῃ! Μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι, πρᾶγματοποιώντας μιὰ δύσκολη ἔλξι, τινάζει τὸ λαστιχένιο κορμί του πρὸς τ' ἀπάνω καὶ μὲ μιὰ δευτέρη κίνησι βρίσκεται ὀρθὸς πλάι στὸ σκοτεινὸ στόμα πού ὀδηγεῖ πρὸς τὸ θάνατο. Καὶ εἶναι καιρὸς. Ἐνα, μισὸ δευτερόλεπτο ἀργότερα, ὅλα θὰ ἦσαν χαμένα. Ἀπὸ μιὰ κλωστὴ κρεμόταν ἡ ζωὴ τοῦ. Γιατὶ ἀκριβῶς ὕστερα ἀπὸ μισὸ δευτερόλεπτο ὁ κόμης, σφίγγοντας τὰ δόντια καὶ κρατώντας ἕνα μικρὸ σιδερένιο ἀγάλμα, πού βρῆκε μπροστά του σ' ἕνα τραπέζι, τὸν ζυγώνει. Τὸ βαρὺ σίδηρο σηκώνεται στὸν ἀέρα κι' εἶναι ἕτοιμο νὰ πέσῃ καὶ νὰ συντριψῇ τὸ κρανίον τοῦ παιδιοῦ.

— Δὲν θὰ ξεφύγῃς, ληστή!, γρυλλίζει ὁ κόμης. Δώσε μου πίσω τὸ χαρτί!

— Τὸ χαρτί μου χρειάζεταιται!, ἀπαντᾷ κοφτὰ ὁ Ἀνρὺ καθὼς σκύβει κι' ἀποφεύγει τὸ χτύπημα. Δὲν πρόκειται νὰ τὸ πάρῃς!

Μὰ ὁ Τίρμπλεϋ εἶναι τυφλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα πού τὸν παιδεύει καὶ ὀρμάει ἀπάνω του. Ἀλλὰ δὲν ἔχει λογαριάζει

καλὰ τὰ πράγματα. Ἐξαίρεσε τὸ βάραθρο πού χάσκει μπροστά του καὶ καθὼς ἐπιτίθεται, τὸ πόδι του βρίσκεται στὸ κενὸ. Κλονίζεται, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ χάνεται μέσα στὸ στόμα τῆς καταπάκτης. Ὁ νεαρὸς Ντυβερνουά ἀκούει ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ πού πνίγεται μέσα στὸν παφλασμὸ τοῦ νεροῦ πού σκεπάζει τὸν κόμητᾶ.

— Ὅποιοι σκάβει τὸ λάκκο τοῦ ἀλλοινοῦ, πέφτει ὁ ἴδιος μέσα!, λέει μελαγχολικά.

Ὅμως δὲν ὑπάρχει καιρὸς τώρα γιὰ μελαγχολικὰ σκέψεις. Πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τοῦτο τὸ μέγαρο ὅσο γίνεται πιὸ γοργά. Ἀνοίγει τὴν πόρτα, περνᾷ τὸ διάδρομο, βγαίνει στὸ δρόμο, τρέχει πρὸς τὸ ἄλογό του καὶ σαλπάρει στὴ ράχη του.

— Καὶ τώρα, στὸ μέγαρο Μελβίλ!, λέει. Αὐριο μεθαῦριο θὰ ζητήσω νὰ παρουσιαστώ στὸ Βασίλειον. Θὰ τοῦ δείξω αὐτὰ τὰ χαρτιά καὶ φυσικὰ θ' ἀναγνώρισῃ τίς ὑπογραφές. Τότε θὰ καταλάβῃ τὸν σατανικὸ ρόλο πού ἐπαιξε ὁ Ρισελιὲ στὴν καταδίκη τοῦ ἀθώου πατέρα μου...

Καθὼς καλπάζει ὁμως, καὶ κάνει τούτες τίς σκέψεις, βλέπει ξαφνικὰ ἕναν καβαλλάρη νὰ τοῦ κέβῃ τὸ δρόμο. Ἡ στυλή του δείχνει πὼς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σκιματοφύλακες τοῦ καρδινάλιου.

— Ἄλτ!, ἀκούγεται βαρεῖα ἢ φωνὴ του. Σταμάτα ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, νεαρὲ Ντυβερνουά!

Τὸ παιδί νοιώθει ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι. Τὸν ἀναγνώρισαν λοιπόν! Στὴ βιασύνη του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρο τοῦ Τίμπλεϋ ξέχασε νὰ κατεβάσῃ τὸ πλατύγυρο καπέλλο του ὡς τὰ φρεΐδια γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ μισὸ πρόσωπό του καὶ τὸν ἀναγνώρισαν. Κρατᾷ τὰ γκέμια καὶ τὸ ἄλογο σταματᾷ.

Ὁ σωματοφύλακας πλησιάζει μὲ γυμνὸ σπαθὶ πρὸς τὸ μέρος του. Τώρα φυσικὰ τὸν ἀναγνώριζε κι' ὁ Ἄνρϋ. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ δικαστηρίου πού συνώδευαν τὸν μελλοθάνατο δούκα Σαϊντ'Ετιέν στὴν πλατεία τῆς Γρέβης.

— Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα; ρω-

τάει τάχα μὲ ἀπορία τὸ παιδί.

— Ἄφησε τὶς ἐξυπνάδες!, γκρινιάζει ἐκεῖνος. Ὁ λοχαγὸς μου ὁ Ροσεφόρ σέ χρειάζεται!

Ὁ Ντυβερνουᾶ δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι νὰ παραδοθῆ χωρὶς νὰ παλαίψῃ. Καθὼς βλέπει λοιπόν τὸν σωματοφύλακα νὰ τὸν πλησιάζῃ, τραβάει γοργὰ τὸ σπαθὶ του καὶ εἶναι ἕτοιμος ν' ἀμυνθῇ.

— Χμ! Θέλεις λοιπόν νὰ σὲ σφάξω; τοῦ φωνάζει. Πέταξε τὸ σπαθὶ σου καὶ σήκωσε τὰ χέρια ψηλά!

— Ἄν σου χρειάζεται τὸ σπαθὶ μου, ἔλα κοντὰ νὰ τὸ πάρῃς!, ἀποκρίνεται ἀποφασιστικὰ τὸ παιδί. Ἐνας Ντυβερνουᾶ δὲν παραδίνει ποτὲ τὸ

—Γράψε! Διόταξε ὁ νεαρὸς Ἄνρϋ Ντυβερνουᾶ. Ἄν ἀμυνθῆς, θὰ μετανοήσῃς πολὺ γρήγορα.

—Τὸ ἕξερὰ πὼς μὴ μερὰ θὰ γίνω... στρατιάρχης!, λέει ὁ Τριμπουσὸν καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς Βασιλίσσας.

ξίφος του! Αὐτὸ τὸ ξέρεις.

Ἔχουν συγκεντρωθῆ μερικοὶ περιέργοι διαβάτες γύρω τους. Μὰ καθὼς τοὺς βλέπουν ἔτοιμοις νὰ χτυπηθοῦν, ἀπομακρύνονται τρομαγμένοι. Ὁ καθένας φοβάται καὶ δὲν θέλει νὰ μπλέξη.

— Παραμέρισε νὰ περάσω!, φωνάζει ὁ Ἄνρῦ.

Ὁ σωματοφύλακας ὅμως δὲν ἔχει φαίνεται ὄρεξι γιὰ πολλὰς κουδέντες. Ὅχι μονάχα δὲν παραμερίζει, ἀλλὰ ἀπεναντίας ἐπιτίθεται μὲ λύσσα. Πιέζοντας μὲ τὰ σπηρούνια τὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του, ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ ἵπποῦ. Τὸ παιδί πού ἔχει προβλέψει αὐτὴ τὴν κίνησι, εἶναι ἔτοιμο. Βλέπει τὸν

σωματοφύλακα πού ἔρχεται κραδαίνοντας τὸ βαρὺ σπαθὶ του καὶ μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι ἀποκρούει τὸ χτύπημα. Οἱ δύο λεπίδες βροντοῦνε κι' ἀστράφτουν καὶ γεμίζουν σπιθες τὸν ἀέρα. Ὁ καθαλλάρης, βλέποντας τὴ σπαθιά πού εἶχε προετοιμάσει νὰ πηγαίνει χαμένη, κρηνιάζει καὶ βλασφημᾷ. Ὁ Ἄνρῦ ὅμως ψυχραίμος πάντα, ὑποχρεώνει τὸ ἄλογό του νὰ κάνῃ μιὰ στροφή ἐπὶ τόπου καὶ τινάζοντας τὸ ὄπλισμένον του χέρι πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἀπειλεῖ σοβαρὰ τὰ πλευρὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Μὰ τούτῃ ἡ κίνησι λίγο ἔλλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ. Καθὼς ὁ ἄλλος ξεφεύγει τὸ χτύπημα, τὸ παιδί τινάζεται πιο πολὺ πρὸς τὰ

έμπρός για να τον φτάσει και τότε χάνει την ισορροπία του και κινδυνεύει να πέσει στο έδαφος. Ένα τέτοιο όμως πέσιμο σε τούτη την κρίσιμη στιγμή της σκληρής μάχης, ισοδυναμεί με θάνατο. Και όλα ίσως θα τελειώνουν άσκημα για τον μικρό ίππότη έδω, αν δεν φανόταν ξαφνικά σαν από μηχανής Θεός ο... Τριμπουσόν!

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ

Ο ΒΑΡΕΛΟΕΙΔΗΣ υπηρέτης του μικρού Ντυβερνουά γυρίζει πραγματικά από το άνοηπωλείο του Σαβουατύρ κρατώντας την μεγαλοπρεπή άνοηδέσμη για την Ζινέτ, τον μικρότερη αδελφή της κόμησας Μελβίλ. Κατευθύνεται προς το μέγαρο καμαρώνοντας σαν... γύφτικο σκεπάρι όταν ξαφνικά γουρλώνει τα μάτια του και κατά τη συνήθειά του, άλλοιθωρίζει. Καθώς στρίβει τη γωνιά και μπαίνει στην οδό Κάρλτον, βλέπει τον Άνρϋ να διασταυρώνη το σπαθί του με τον σωματοφύλακα.

— Χμ! Τόν κατεργάρο!, λέει. Δεν είμαι λοιπόν μονάχα έγω σκασιάρχης σήμερα. Και άλλος βγήκε περίπατο! "Ας τολμήση λοιπόν να μου πή κουβέντα!

Άλλα καθώς μιλάει μονάχος του, βλέπει το παιδί να κλονίζεται από τη ράχη του αλόγου του και τον σωματοφύλακα έτοιμο να του καταφέρη

με το σπαθί του ένα θανάσιμο χτύπημα.

— Χριστούλη μου! Πάει τ' άφεντικό!, φελλίζει.

Και χωρίς να το πολυσκεφτή, σαλτάρει σαν άστραπή ανάμεσα στους δυο καβαλλάρηδες με την άνοηδέσμη στο χέρι.

— "Αλτ! Σωματοφύλακα, στάσου!, κραυγάζει.

Έκείνος ξαφνιασμένος γυρίζει να δη ποιός του φωνάζει μ' αυτόν τον έπιτακτικό τόνο και μένει με άνοιχτό στόμα καθώς βλέπει τον Τριμπουσόν.

— "Α! Κι' έσύ έδω λοιπόν είσαι; μουγγρίζει. "Αρπαχτη για να μάθης!

Και ξεχνώντας το παιδί, τινάζει το σπαθί του προς το μέρος του υπηρέτη. Άλλα ο Τριμπουσόν την αγαπάει τη ζωή του και τρυπώνει κάτω από το άλογό του. Και τότε γίνεται κάτι που σώνει την κατάσταση και φέρνει τη σωτηρία.

Τα λουλούδια που κρατάει στην άγκαλιά του ο Τριμπουσόν γαργαλάνε και τσιμπάνε την κοιλιά του αλόγου του σωματοφύλακα και το δυστυχισμένο ζώο που πρώτη φορά παθαίνει μια τέτοια δουλειά, αρχίζει να τσινάη και να χοροπηδάη σαν παλαβό. Ο σωματοφύλακας τα χάνει και μάταια τραβώντας τα γκέμια προσπαθει να το συνεφέρει. Το πράγμα όμως χειροτερεύει γιατί ο Τριμπουσόν όλοένα και γαργαλάει περισσότερο την κοιλιά του αλόγου που στο τέλος άγριεύει και όρθώνοντας

τὰ μπροστινά του πόδια αρχίζει νὰ καλπάζη σὰν ἀφηνιασμένο πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου, παρασύροντας μαζί του καὶ τὸν καθυλάρη του.

Ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά, πού σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἔχει βρῆ τὴν ἰσορροπία του, θγάζει μὴ χαρούμενη κραυγή.

— Τριμπουσόν, εἶσαι ὁ σωτήρας μου!, λέει.

— Εἶμαι καὶ φαίνομαι!, ἀποκρίνεται σοβαρὰ αὐτός.

Καὶ τὸ παιδί πού τώρα μόλις προσέχει τὴ μισομαδημένη ἀνθεδέσμη, παραξενεύεται.

— Πού τὰ πάς αὐτὰ τὰ λουλούδια; ρωτάει.

Ὁ Τριμπουσόν στρίβει τὸ μουςτάκι του.

— "Ε! "Εχουμε κι' ἐμεῖς τὶς ἀδυναμίες μας!, λέει μὲ ὕφος βαρυσήμαντο.

— Καβόλλησε στὸ ἄλογο, λο:πόν. Θὰ πάμε παρέα νὰ γνωρίσουμε τὴν... ἀδυναμία σου.

Ὁ βαρελοειδὴς ὑπηρετὴς σαλτάρει στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου καὶ σὲ λίγο καλπάζουν πρὸς τὸ μέγαρο τῆς κόμησας Μελβίλ.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΑΥΤΗ ἡ ἡμέρα πού τὴν γιορτάζει ὅλο τὸ Παρίσι, ἀρχίζει χαρούμενα. Οἱ μουσικὲς ἀπὸ τὴν αὐγὴ γυρίζουν στοὺς δρόμους καὶ παιανίζουν πατριωτικὰ θούρια. Ἡ πόλις εἶναι γεμάτη σημαίες καὶ οἱ στρατιῶτες πού πρόκειται νὰ παρελάσουν μπροστὰ στοὺς Βασιλεῖς, ἐτοιμάζουν

τὶς ἀστραφτερὲς πανοπλίες τους. Ὅλο τὸ Παρίσι εἶναι χαρούμενο σήμερα.

Μόνο τρεῖς ἀνθρώποι φαίνονται μελαγχολικοὶ γιὰτὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἄμορφη γιορτῆ. Ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά, ὁ δούκας τοῦ Σαιντ Ἐτιέν καὶ ὁ Τριμπουσόν. Δὲ μποροῦν νὰ ὀγούν ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς κυρίας Μελβίλ ὅπου φιλοξενοῦνται γιὰτὶ διατρέχουν τὸν κίνδυνο νὰ ἀναγνωρισθοῦν καὶ νὰ συλληφθοῦν. Ὑστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν σωματοφύλακα κοντὰ στὴν ὁδὸ Σαιντέ, ὁ Ρισελιέ ἔδωκε καινούργιες ἐντολές στοὺς ἀθρώπους του καὶ ὑποσχέθηκε γερὴ ἀμοιβὴ γιὰ τὴ σύλληψη τοῦ μικροῦ ἱππότη.

Ὁ ἴδιος ὁ Ροσεφόρ, παρ' ὅλες τὶς «σκοτούρες» του, δὲν ξεχνάει τὸ ἥρωικὸ παιδί.

Οἱ περὶπολοι ἔχουν πυκνωθῆ καὶ αὐτὸ τὸ ξέρον οἱ τρεῖς φίλοι. Εἶναι κι' οἱ τρεῖς μελαγχολικοὶ ἀλλὰ περισσότερο λυπημένους μέχρι... δακρύων, εἶναι: ὁ Τριμπουσόν. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ ὅτι εἶναι δυνατό νὰ μείνῃ κλεισμένος ἐδῶ μέσα ἐνῶ ὀλόκληρο τὸ Παρίσι γιορτάζει.

— Ἄν ἦμουνα μονάχος μου καὶ δέν... φοβόμουνα γιὰ σὰς, λέει σοβαρὰ, θὰ ἔκανα τὸν περὶπατό μου σήμερα. Ἄλλὰ ἔχω ...εὐθύνες καὶ πρέπει νὰ σὰς προσέχω.

Τὸ παιδί καὶ ὁ δούκας χαμογελοῦν.

— Καὶ τὸν Ροσεφόρ, δὲν

τὸν φοβάσαι; τὸν πειράζει ὁ Ἄνρῦ.

Ὁ Τριμπουσὸν ἀνασηκῶνει τοὺς ἄμους περιφρονητικά.

— Τὸν Ροσεφόρ δὲν τὸν λογαριάζω. Αὐτὸς μὲ φοβάται καὶ ὄχι ἐγώ. Προχτὲς πού τὸν συνάντησα στὸ δρόμο, τῶβαλε στὸ πόδια μόλις μὲ εἶδε!

— Εἶδες τὸν Ροσεφόρ; ρωτᾷ ὁ δούκας.

— Συναιτηθήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖο τοῦ Σαβουατῦρ. Καὶ λοιπὸν ὅταν μὲ εἶδε, τρύπωνε στὸ μαγαζὶ καὶ πήγε καὶ κρύφτηκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνθοπώλη κι' ἔπιασε κουβέντα περιμένοντας νὰ φύγω γιὰ νὰ ξαναδῶ.

— Μπράβο, Τριμπουσόν, εἶσαι θηρίο!

— Εἶμαι καὶ ἀνάγκη δὲν ἔχω κανένα.

Καθὼς ὁμως ὁ Τριμπουσὸν κουβεντιάζει, ἀρχίζει νὰ...ξύνη τὴ μῆτη του. Κάτι θυμάται:

— Δὲν μοῦ λὲς ἀφεντικό, ρωτᾷ, πούλανε καὶ φίδια στὰ ἀνθοπωλεῖα;

Ὁ Ντυβερνουᾶ γελάει.

— Καὶ ὁμως, λέει σοβαρὰ ὁ Τριμπουσόν, μέσα στὸ ἀνθοπωλεῖο ἄκουσα τὸν Ροσεφόρ νὰ κουβεντιάζει μὲ τὸν Σαβουατῦρ γιὰ δυὸ φίδια πού θὰ στόλιζαν μιὰ ἀνθοδέσμη. Ἄν κατάλαβα καλά, θὰ κρύβανε τὰ φίδια ἀνάμεσα στὰ λουλούδια μαζί μ' ἕνα κλαδί εὐκάλυπτο.

— Κάτι θὰ ὄνειρευτῆκες, τὸν μαλλῶνει ὁ δούκας. Ὁ Σαβουατῦρ εἶναι ὁ ἀνθοπώλης τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς. Πῶς μπορεῖ νὰ πουλᾷ φίδια;

— Καὶ ὁμως, τὸ ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου.

— Εὐκάλυπτος... Φίδια... λέει σὰ νὰ παραμιλᾷ ὁ Ἄνρῦ.

Μὰ ναι, τώρα θυμάται. Ὁταν μπῆκε στὸν πύργο Σαβινὺ ἄκουσε μιὰ παρόμοια συζήτησι τοῦ ψευτοκόμη μὲ κάποιον ἄνθρωπο πού φοροῦσε μαύρη μπέρτα, γι' αὐτὰ τὰ φίδια καὶ γιὰ κάποιον ἀνθοπώλη Σαβουατῦρ. Ναι. Τώρα θυμάται καὶ μιὰ ἀστραπὴ περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ του.

— Θὰ προσφέρουν σήμερα ἀνθοδέσμη στὴ Βασίλισσα; ρωτᾷ τὸν δούκα ταραγμένος.

— Ναι. Ἔτσι συνηθίζεται. Μὰ γιατί ρωτᾷ;

— Ἡ Βασίλισσα κινδυνεύει!, φωνάζει ὁ μικρὸς ἵπποτης καὶ τινάζεται ὀρθός. Ἐλάτε μαζί μου.

— Ὦχι! Πάλι δουλειὲς ἀνοιξα, γκρινιάζει ὁ Τριμπουσόν. Χριστοῦλη μου, βάλε τὸ χεράκι σου γιὰτὶ δὲν ἀντέχω σὲ ἄλλο ξύλο!

Ο... ΛΟΧΑΓΟΣ
ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ!

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙ ἔχει ἀρχίσει. Ὁ Λουδοβίκος ὁ 13ος καὶ ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ, οἱ Βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, παρακολουθοῦν ἀπὸ τὴν ἐξέδρα πού ἔχει στηθῆ εἰδικῶς γι' αὐτὴ τὴν ἐορτάσιμη μέρα στὴν πλατεῖα Βαντόμ, τοὺς στρατιῶτες πού παρελαύνουν. Πίσω τους στέκει ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Λουσιέν καὶ λίγο πιὸ πέρα σὲ στάσι προσοχῆς βρίσκονται οἱ ὑπάσπισται μὲσα σὲ στολὲς πού λαμποκο-

πούν. Ἡ Βασίλισσα κρατάει μιὰ ἀνθοδέσμη πού μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο τῆς προσέφεραν. Είναι φτιαγμένη ἀπὸ μεγάλα τριαντάφυλλα καὶ χρυσάνθεμα.

— Δὲν εἶναι περίεργο, Λουδοβίκε; ρωτάει. Κύτταξε ἐδῶ...

Ὁ Βασιλεὺς κυττάζει αὐτὸ πού τοῦ δείχνει.

— Ἕνα κλαρὶ ἀπὸ εὐκάλυπτο, λέει.

— Ναί. Ἕνα κλαρὶ ἀπὸ εὐκάλυπτο. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού βλέπω ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀνθοδέσμη τριαντάφυλλα καὶ χρυσάνθεμα εὐκάλυπτο. Περίεργο...

Ξαφνικὰ ὁμως σταματάει νὰ μιλάη. Μιὰ φοβερὴ ἀναταραχὴ γίνεται ἀνάμεσα στὸ πλῆθος πού ἔχει συγκεντρωθῆ στὴν πλατεία Βαντόμ. Τρεῖς ἀνθρωποὶ σπρώχνοντας δεξιὰ ἀριστερὰ τρέχουν σὰ δαιμονισμένοι πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξέδρας. Μπροστὰ ὁ Ἄνρὺ, πίσω ὁ Τριμπουσὸν καὶ τελευταῖος ὁ δούκας τοῦ Σαϊντ Ἐτιέν.

— Πίσω ὅλος ὁ κόσμος!, φωνάζει ὁ Τριμπουσὸν. Ἡ Βασίλισσα κινδυνεύει!

Οἱ ἀνθρωποὶ παραμερίζουν τρομαγμένοι. Κι' αὐτοὶ οἱ στρατιῶτες πού κρατοῦν τὴν τάξι στὴν παράταξι, τὰ χάνουν καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ κινηθοῦν, οἱ τρεῖς φίλοι ἔχουν διασπάσει τίς γραμμές τους καὶ φτάνουν στὴν ἐξέδρα.

— Ὁ Ντυβερνουά!, ξεφωνίζει ἡ Βασίλισσα.

— Ὁ Ἄνρὺ!, κάνει χαρούμενη ἡ Λουσιέν.

Μονάχα ὁ Λουδοβίκος δὲν μιλάει, ἀλλὰ τὰ μάτια του γεμίζουν ἔκπληξι καὶ ἀπορία καθὼς βλέπει ἕνα παιδὶ νὰ σαλπάρη στὴν ἐξέδρα, ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Βασίλισσας τὴν ἀνθοδέσμη καὶ νὰ τὴν πετάῃ χάμω. Δυὸ μικρὰ φίδια τινάζουν τὰ κεφάλιά τους καὶ δείχνουν τὰ δόντια τους, ἔτοιμα νὰ ἐπιτεθοῦν.

— Παναγία μου!, κάνει τρομαγμένη ἡ Βασίλισσα καὶ γίνεται χλωμῆ.

Τὸ παιδὶ ὁμως προφταίνει. Ἐχει τραβήξῃ κιόλας τὸ σπαθὶ του καὶ μὲ δυὸ σβέλτες κινήσεις τσακίζει τὰ κεφάλια τῶν ἔρπετῶν πού σφαδάζουν τώρα μπροστὰ στὰ πόδια τῶν Βασιλέων ἀνίκανα νὰ βλάψουν.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρωτάει ὁ Λουδοβίκος.

— Ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τῆς Βασίλισσας!, λέει τὸ παιδὶ καὶ κάνει μιὰ βαθύτατη ὑπόκλισι. Μὲ συγχωρήτε, Μεγαλειότατε γιὰ τὸν τρόπο πού ἐμφανίστηκα ἐνώπιόν σας. Ἄλλὰ δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ.

Τὴν ἴδια μέρα τὸ ἀπόγευμα, στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ θρόνου, στὸ Λούβρο, γίνεται μιὰ ἐπίσημη τελετὴ. Ὁ Λουδοβίκος, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης γιὰ τὸ ἡρωϊκὸ κατόρθωμα, ὀνομάζει τὸν μικρὸ Ἄνρὺ Ντυβερνουά, ἱππότη.

— Εἶσαι σωτὴρ τῆς Γαλλίας, τοῦ λέει. Ἡ πατρις σὲ εὐγνωμονεῖ. Διάβασα τὰ χαρ-

τιὰ πού μου ἔδωκες. Ἐπὶ τὴ θέσει αὐτὴ δηλώνω πὼς δὲν ὑπῆρξε προδότης ὁ πατέρας σου. Τὸ δοξασιμένο ὄνομα τῶν Ντυβερνουᾶ θὰ παραμείνῃ λευκὸ καὶ ἐντιμὸ στοὺς αἰῶνες, ὅπως ἀνέκαθεν ἦταν. Ἐπὶ σήμερα ἔσύ, ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουᾶ, παίρνεις τὸν τίτλο τοῦ ἱππότη...

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότητε, λέει τὸ παιδί μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Καὶ σύ, δούκα τοῦ Σαιντ Ἐτιέν, πού ἄδικα σύρθηκες στὴν πλατεία τῆς Γρέθης, ἴσαι ἀπὸ σήμερα ἐλεύθερος. Οἱ πραγματικοὶ ἔνοχοι τοῦ ἐγκλήματος, θὰ τιμωρηθοῦν ὅπως τοὺς ἀξίζει.

Ἐπὶ ὕστερα ὁ Λουδοβίκος γυρίζει στὸν Τριμπουσόν. Ὁ χοντροῦπηρέτης μὲ τὴν ἡρωϊκὴ καρδιά, στέκει πλάϊ στὴν μικρὴ Λουσιέν, πού τὸ πρόσωπό της ἀστράφτει ἀπὸ χαρὰ.

— Ἐλα ἐδῶ, Τριμπουσόν! τοῦ λέει.

Ὁ Τριμπουσόν προχωρεῖ μὲ καμάρι, ρίχνοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ματιές θριαμβοῦ.

— Ἐμαθα ὅτι εἶσαι ἕνας ἄντρας μὲ ψυχὴ λιονταριοῦ!, λέει.

— Εἶμαι καὶ φαίνομαι!, ἀποκρίνεται ὁ βαρελοειδὴς ὑπηρέτης. Μιά φορὰ στὴν Ἀφρική, ὅταν κυνηγοῦσα λιοντάρια...

— Σταμάτα!, τοῦ ψιθυρίζει

ἀπότομα ὁ Ἄνρὺ. Σταμάτα!

Καὶ τὸν τραβάει ἀπ' τῆς ζακέττα.

Ὁ Τριμπουσόν σταματᾷε δυσσαρεστημένος καὶ κατεβάζει τὰ μούτρα του.

— Καλά!, λέει. Σταματάω...

— Λοιπὸν, Τριμπουσόν, συνεχίζει ἐπίσημα ὁ Βασιλεὺς, ἐπειδὴ εἶσαι γενναῖος καὶ ἐντιμὸς, σὲ προσλαμβάνω ἀπὸ σήμερα στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀνακτόρων μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ τῆς φρουρᾶς.

Ὁ χοντροῦπηρέτης κάνει μιὰ θαθεῖα ὑπόκλισι. Γονατίζει καὶ φιλάει τὸ χέρι τοῦ Λουδοβίκου. Ἐπὶ ὕστερα φιλάει καὶ τὸ χέρι τῆς Βασίλισσας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, Μεγαλειότητη!, λέει. Τὸ ἕξερὰ ἐγὼ πὼς μιὰ μέρα θὰ γίνω στρατάρχης τῆς Γαλλίας!...

Ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ χαμογελάει μὲ καλωσύνη. Τὸ βλέμμα της πηγαίνει σὲ μιὰ γωνιά τῆς αἵθουσας τοῦ θρόνου, ὅπου κρυφοκουβεντιάζουν ὁ νεαρὸς Ἄνρὺ Ντυβερνουᾶ καὶ ἡ πριγκίπισσα Λουσιέν.

— Ὅλοι θὰ γίνουμε εὐτυχεῖς μιὰ μέρα!, λέει. Ἡ Γαλλία, πού περνᾷ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δύσκολες στιγμῆς, θὰ ξαναβρῆ τὸ δρόμο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς καλωσύνης. Θὰ λείψουν τὰ μίσση καὶ οἱ δολοπλοκίες καὶ τὸ χαρούμενο χαμόγελο θαρρῆ πάλι στὰ χεῖρῃ τῶν ἀνθρώπων...

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς, πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 20 λεπτά για κάθε τεύχος. Επίσης όσοι θέλουν έκπτωση, να στέλνουν και την ταυτότητα, που θα τους επιστρέφεται μαζί με τα τεύχη.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 20 δρχ. καινούργιος. Για όσους έχουν ταυτότητα κοστίζει 15 δρχ. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος, χρειάζονται γραμματόσημα 2 δρχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δρχ. και δεν παίρνει έκπτωση.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκάζομαστε να τα πληρώσουμε εμείς διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα, τα ταχυδρομικά δέματα και οι έπιταγές, να στέλνονται στη διεύθυνση:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

Οί Κύπριοι αναγνώσται μας

Μπορούν να προμηθεύονται όλα τα παρελθόντα τεύχη «Μ. Ήρωες», «Υπερανθρώπου» και «Τάργκα», από το Βιβλιοπωλείον ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΟΛΙΤΗ, Βαρόσια Κύπρου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ·Ι·ΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 8 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Με τὸ τεύχος αὐτό, συμπληρώθηκε τὸ ὑπέροχο βιβλίον «'Ο Μικρὸς 'Ιππότης», ποὺ ἔκανε τόσες καρδιὰς παιδιῶν νὰ χτυπήσουν ἀπὸ συγκίνησι καὶ ἐνθουσιασμό! Ὅσοι θέλουν, μποροῦν νὰ φέρουν τὰ τεύχη στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22) καὶ νὰ τὰ δέσουν με χρυσοτυπωμένο πανὶ καὶ με 5 μόνο δραχμὲς.

Τὴν ἐρχόμενη Π α ρ α σ κ ε υ ῆ, 17 Δεκεμβρίου (24 Δεκεμβρίου γιὰ τὶς ἐπαρχίες), κυκλοφορεῖ τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ νέου μας συνταρακτικοῦ ἀναγνώσματος

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

Τὸ Παιδί ποὺ ἔσωσε τὸν κόσμον

Εἶναι τὸ πιὸ παράξενο, πιὸ πρωτότυπο, πιὸ συγκλονιστικὸ, πιὸ διασκεδαστικὸ καὶ πιὸ γοητευτικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ ἔχετε διαβάσει ποτέ!

Τὴν Παρασκευή, 17 Δεκεμβρίου

(24 Δεκεμβρίου γιὰ τὶς ἐπαρχίες)

